

Irena Bratičević, Nina Čengiđ, Neven Jovanović,
Vlado Rezar, Petra Šoštarić, Ninoslav Zubović

Čitanka za
**Povijest grčkog jezika: Veze
među grčkim rečenicama**

Parataksa i hipotaksa

Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu

 FF press

Sadržaj

Predgovor	4
1 Ἐπίκουρος Μενοικεῖ	6
2 Ἀνδοκίδου Κατὰ Ἀλκιβιάδου	9
3 Ξενοφῶντος Κύρου παιδεία	12
4 Πλάτωνος Πρωταγόρας	14
5 Λουκιανοῦ Ἐνάλιος διάλογος	17
6 Μάρκου Ἀντωνίνου Τῶν εἰς ἑαυτὸν Δ	19
7 Διοδώρου Βιβλιοθήκης ἱστορικήs ΙΕ	22
8 Ἀριστοτέλους Ἠθικῶν Νικομαχείων Ι	24
9 Αἰσώπειος μῦθος 279	27
10 Ἀνδοκίδου Περὶ τῶν μυστηρίων	29
11 Πολυβίου Ἱστορίων ΛΗ	32
12 Ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου 29	35
13 Ξενοφῶντος Ἀπομνημονεύματα Σωκράτους	38
14 Ἀππιανοῦ Ῥωμαϊκῶν ΙΔ	41
15 Ἀντιφῶντος Κατὰ τῆs μητρὸs	44
16 Πλουτάρχου Ἀλκιβιάδης	47

17	Λυσίου Ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων	50
18	Δημοσθένους Ὀλυμπιακός Γ	53
19	Ἱπποκράτους Περὶ ἱερῆς νόσου	57
20	Ἀρριανοῦ Ἀναβάσεως Ἀλεξάνδρου Ζ	61
21	Πλάτωνος Συμπόσιον	64
22	Λόγγου Τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην	67
23	Ἀριστοτέλους Ῥητορική Γ	70
24	Θουκυδίδου Ἱστορίαι Ζ	74
25	Ἡλιοδώρου Αἰθιοπικά Ι	76
26	Λυσίου Ἐπιτάφιος	80
27	Χαρίτωνος Τὰ περὶ Χαιρέαν καὶ Καλλιρόην	83
28	Δίωνος Κασσίου Ῥωμαϊκὴ ἱστορία ΕΒ 16	86
29	Πολυβίου Ἱστορίων Δ	89
30	Πλουτάρχου Πομπήϊος	91

Predgovor

O ovoj čitanci

Ovaj izbor komentiranih tekstova čini propisanu literaturu obaveznog kolegija *Povijest grčkog jezika: Veze među grčkim rečenicama – parataksa i hipotaksa*.

U uvodu uz pojedini odlomak predstavljeni su autor (kada se susreće prvi put), tekst iz kojeg odlomak potječe, i kontekst samog odlomka. Nakon teksta slijedi kratak komentar.

Zadatak je studenata da, uz pomoć komentara i referentne literature, kod kuće prirede svaki tekst, tako da ga na nastavi budu sposobni pročitati i prevesti na hrvatski, te analizirati i sintaktički opisati rečenice koje susreću.

Izbor su sastavili i komentare priredili nastavnici Odsjeka za klasičnu filologiju Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (abecednim redom): Irena Bratičević, Nina Čengić, Neven Jovanović, Vlado Rezar, Petra Šoštarić, Ninoslav Zubović.

Čitanka je priređena računalnim programima za slaganje teksta L^AT_EX i X_YL^AT_EX. Izvorni kod dostupan je u repozitoriju Github, na URL adresi <https://github.com/nevenjovanovic/grcka-morfologija>.

U Zagrebu, veljače 2020.

Referentna literatura

Georg Autenrieth, *A Homeric Dictionary for Schools and Colleges*. New York, Harper and Brothers, 1891.

Henry George Liddell, Robert Scott, *An Intermediate Greek-English Lexicon. Founded upon the seventh edition of Liddell & Scott's Greek-English Lexicon*. Oxford, Clarendon Press, 1889.

Logeion. Pristupljeno 23. kolovoza 2018. na adresi <http://logeion.uchicago.edu/>

August Musić, Nikola Majnarić, *Gramatika grčkoga jezika*, Zagreb (bilo koje izdanje)

Oton Gorski, Niko Majnarić, *Grčko-hrvatski rječnik*, Zagreb (bilo koje izdanje)

Stjepan Senc, *Grčko-hrvatski rječnik*, Zagreb (bilo koje izdanje)

Herbert Weir Smyth, *A Greek Grammar for Colleges*, Perseus Digital Library. Pristupljeno 23. prosinca 2018. na adresi <http://www.perseus.tufts.edu>

Ovo djelo je ustupljeno pod Creative Commons licencom Imenovanje 3.0 ne-lokalizirana licenca. Da biste vidjeli primjerak te licence, posjetite <http://creativecommons.org/licenses/by/3.0/> ili pošaljite pismo na Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, SAD.

Poglavlje 1

Ἐπιστολὴ Ἐπικούρου Μενοικεῖ, 124–126

O autoru

Epikur (Ἐπίκουρος, oko 341. – oko 271. p. n. e), rođen na Samu, sin atenskih građana, djelovao isprva u Maloj Aziji, da bi 306. u Ateni, konkurirajući Akademiji, Peripatu i Stoi, otvorio školu (Κῆπος, “vrt”, prema vili s vrtom u kojoj je škola djelovala). Epikur je bio iznimno karizmatičan učitelj. Pošto je, nakon duge i teške bolesti, koju je hrabro trpio, umro, godišnjicu njegova rođenja (10. gamelij, približno u siječnju) učenici su obilježavali gozбом.

Epikur je sastavio stotinjak spisa od kojih se vrlo malo sačuvalo. Svoj je sustav najpotpunije prikazao u djelu Περὶ φύσεως (u 37 knjiga, danas izgubljeno); djelo je rimski pjesnik Lukrecije (96.–55. p. n. e) prepjevao u latinski didaktički ep *De rerum natura*. Najvažnija načela svojeg sustava Epikur je jednostavno i sažeto protumačio u nizu pisama, od kojih su, zahvaljujući Diogenu Laertiju (Διογένης Λαέρτιος, III. st. n. e, Epikuru je posvetio čitavu desetinu, i posljednju, knjigu svojih Βίοι καὶ γνῶμαι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ εὐδοκίμησάντων, *Životopisi i misli znamenitih filozofa*), sačuvana tri pisma: izvjesnom Herodotu, o fizici (Epikur slijedi Demokritovo učenje o atomima), Pitoklu o astronomiji i meteorologiji, te Menekeju o etici. Sačuvane su i dvije kasnije nastale zbirke Epikurovih filozofskih sentencija, Κύριαι δόξαι (*Glavni nauci*, 40 izreka) i *Gnomologium Vaticanum* (*Vatikanske izreke*, po rukopisnom kodeksu Vatikanske biblioteke u kojem su sačuvane; 81 izreka). Važan su izvor epikurejskih tekstova i pougljenjene papirusne knjige iz Vile Pizona u Herkulaneju, gdje je djelovala epikurejska škola pod vodstvom Filodema iz Gadare (Φιλόδημος ὁ Γαδαρεύς, oko 110. – oko 35. p. n. e). Jedan od papirusa iz Herkulaneja (pap. Herc. 1005, 4.9–14) sačuvao je i najvažnija Epikurova učenja sažeta u τετραφάρμακος (“lijek od četiri sastojka”): Ἄφοβον ὁ θεός, ἀνύποπτον ὁ θάνατος, καὶ τὰ γὰρ μὲν εὐκτατὸν, τὸ δὲ δεινὸν εὐκαρτέρητον.

Od tri područja filozofije – logike, fizike i etike – Epikur se najviše bavio

potonjim dvama, koja izravno utječu na “dobar život” (τὸ καλῶς ζῆν), cilj njegova nauka; etika poučava o dužnostima i stavovima dok fizika otkriva tajne prirode i uči da ih se ne treba bojati.

Dobro se za Epikura izjednačava s ugodom (ἡδονή); najviša je uгода definirana negativno, kao odsutnost tjelesne i duševne neugode: ἀταραξία. Svakoj ugodi prethodi ili slijedi neka neugoda, i treba realno procijeniti njihov odnos da bi se vidjelo je li uгода vrijedna truda, i je li neugoda vrijedna podnošenja. Ovakvo shvaćanje Epikura vodi do vizije humanoga društva zasnovanog na pragmatičnim vrijednostima (pravda, koja sama po sebi nije uгода, omogućava sigurnost i korist, te je zato sekundarno dobro; slično je i s prijateljstvom itd). Uгода se, smatrao je Epikur, najpouzdanije postiže u intimnom prijateljskom krugu, a političko djelovanje siguran je izvor neugode; otud važno epikurejsko načelo λάθε βιώσας (zapisao Plutarh, mor. 1128), dijametralno suprotno načelima npr. rimske elite.

Epikurovo je učenje bilo iznimno popularno u helenističkom i carskom razdoblju grčke i rimske antike (uz Lukrecija, epikurejac je i Horacije); nije bilo ograničeno na dobrostojeće muškarce, u κῆπος su pristup imali pripadnici nižih klasa, žene, robovi, barbari kao i Grci; još u III. i IV. st. n. e. kršćanski se propovjednici ogorčeno bore protiv epikurejskih nauka.

O tekstu

Pismo Menekeju rješava tri najvažnija problema epikurejske filozofije: pitanje bogova, smrti, sreće. U ovdje odabranom odlomku jednostavnim, neukrašenim stilom Epikur pokazuje da se ljudi boje smrti zbog boli – ali ne boli ih sama smrt, već pate zbog tjeskobe njezina očekivanja. Ta je tjeskoba neosnovana. Odlomak uključuje i jednu od najslavnijih Epikurovih formula: dok ima nas, smrti nema, a kad ima smrti, nema nas.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Epicur. Epistula ad Menoeceum 124–126

Συνέθιζε δὲ ἐν τῷ νομίζειν μηδὲν πρὸς ἡμᾶς εἶναι τὸν θάνατον· ἐπεὶ πᾶν ἀγαθὸν καὶ κακὸν ἐν αἰσθήσει· στέρησις δὲ ἐστὶν αἰσθήσεως ὁ θάνατος. ὅθεν γινώσις ὀρθή τοῦ μηδὲν εἶναι πρὸς ἡμᾶς τὸν θάνατον ἀπολαυστὸν ποιεῖ τὸ τῆς ζωῆς θνητόν, οὐκ ἄπειρον προστιθεῖσα χρόνον, ἀλλὰ τὸν τῆς ἀθανασίας ἀφελομένη πόθον. οὐθὲν γάρ ἐστιν ἐν τῷ ζῆν δεινὸν τῷ κατειληφότι γνησίως τὸ μη-

δὲν ὑπάρχειν ἐν τῷ μὴ ζῆν δεινόν. ὥστε μάταιος ὁ λέγων δεδιέναι τὸν θάνατον οὐχ ὅτι λυπήσει παρών, ἀλλ' ὅτι λυπεῖ μέλλον. ὁ γὰρ παρὸν οὐκ ἐνοχλεῖ, προσδοκώμενον κενῶς λυπεῖ. τὸ φρικωδέστατον οὖν τῶν κακῶν ὁ θάνατος οὐθὲν πρὸς ἡμᾶς, ἐπειδήπερ ὅταν μὲν ἡμεῖς ὦμεν, ὁ θάνατος οὐ πάρεστιν, ὅταν δὲ ὁ θάνατος παρῇ, τότε ἡμεῖς οὐκ ἐσμέν.

Komentar

πρὸς ἡμᾶς πρὸς LSJ C.III.1 “u odnosu na...”, “što se tiče...”
ἐν αἰσθήσει sc. ἐστίν

μηθὲν alternativni oblik za μηδέν

οὐθὲν alternativni (kasniji) oblik umjesto οὐδέν

γνησίως u Epikurovu filozofskom diskurzu ovaj prilog označava razliku između površnog i dubinskog uvjerenja; svi mogu reći “ne bojim se smrti”, ali ne mogu svi to uvjerenje prevesti u praksu

μάταιος ὁ λέγων pridjev upotrijebljen uz predikat odgovara hrvatskom prilogu (potpumbeni predikat), § 369

μέλλον § 231; μέλλω izriče da će se nešto dogoditi, pa se μέλλον upotrebljava u značenju našeg pridjeva “budući”

Poglavlje 2

Ἀνδοκίδου Κατὰ Ἀλκιβιάδου, 1–2

O autoru

Andokid (Ἀνδοκίδης, oko 440. – nakon 391. p. n. e), rodom iz ugledne i bogate atenske obitelji, pripadao je “zlatnoj mladeži” Atene; mnogi od njegovih drugova javljaju se kao protagonisti u Platonovim dijalozima. Kao pripadnik aristokratskih, prema demokraciji neprijateljskih društava bio je tijekom Peloponeskog rata 415, zajedno s Alkibijadom, upleten u skandal oskvrnuća hermi uoči Sicilske ekspedicije; bogohulni je čin teško uvrijedio običan atenski narod, osobito zato što se sumnjalo da se Alkibijad, zajedno s prijateljima, u svojoj kući izrugivao i Eleuzinskim misterijama.

Andokid je završio u zatvoru (Alkibijad, koji je otplovio za Siciliju, bio je osuđen u odsutnosti), te je na savjet rođaka Harmida – onog po kojem se zove jedan Platonov dijalog – prokazao četiri člana svojeg aristokratskog udruženja. Nakon priznanja, osuđen je na progonstvo na Cipar. Vratio se u Atenu 407. i pokušao govorom ishoditi oprost, ali neuspješno; pomilovan je tek u okviru opće amnestije 403. Ponovo se počeo baviti politikom i opet je optužen za bezbožnost; branio se govorom *O misterijama* (399). Bio je član poslanstva koje je 391. pregovaralo sa Spartom o miru, no, zbog držanja tijekom poslanstva optužen je za veleizdaju (branio se govorom *O miru sa Spartancima*) i ponovno osuđen na progonstvo. Umro je izvan Atene, ne zna se kada.

Andokidovi govori dragocjen su povijesni izvor, ali pokazuju i dijalektičku sposobnost i dobro poznavanje atenskoga sudskog stila (iako Andokid nije bio profesionalni govornik). Andokid riječi nalazi u životu, ne u školi, a dramatične učinke ostvaruje ne naučenom retoričkom tehnikom, već iznoseći ono što je sam doživio.

O tekstu

Govor Κατὰ Ἀλκιβιάδου (*Protiv Alkibijada*) već se u antičko doba nije smatrao Andokidovim djelom. Prema navodima u tekstu i onome što o povijesti znamo, govor bi bio održan 417, kada je ὁστρακοφορία (glasovanje ostrakama) trebala odlučiti hoće li prognan biti Alkibijad ili Nikija; demagog Hiperbol pokušao se riješiti barem jednog od dvojice utjecajnih oponenta, ali Alkibijad se nagodio s Nikijom, tako da je ostrakizmom prognan sam Hiperbol. Andokid je tada imao oko dvadeset godina, te se ne može s njim povezati spomen uspješne političke karijere, koja je uključivala šest diplomatskih poslanstava u zapadnoj Grčkoj i na Siciliji, što ni sam Andokid ne spominje u svojim autentičnim govorima. Postoje i pravno-proceduralni problemi: ostrakizam nije bio sudski postupak, i nije uključivao govore optužbe i obrane.

Situacija govora, međutim, nije posve izmišljena. Plutarh, koji o ostrakizmu 417. pripovijeda na više mjesta, daje naslutiti da je upleten bio i vođa treće stranke, Feak (Φαίαξ), tako da je bilo pokušaja da se govor pripiše njemu; ovo otežava spominjanje osvajanja Mela (iz 416).

Najvjerojatnije je, stoga, da se radi o književnoj vježbi, možda “iz uloge” Feaka; vježba je nastala kad detalji procedure ostrakizma više nisu bili posve jasni, vjerojatno u ranom IV. st.

U prvom dijelu govora govornik dokazuje svoje zasluge i nedužnost, ističe da, mada je četiri puta bio tužen zbog političkih prijestupa, nikad nije osuđen. Drugi je dio napad na javno i privatno djelovanje Alkibijada. Potom se uspoređuju obitelji govornika i Alkibijada (oba su Alkibijadova djeda bila dvaput ostrakizmom prognana), ističe se spremnost govornika da i na sudu odgovara za svoje postupke (što Alkibijad nikad nije htio učiniti), odbija se prigovor da su govornika oslobodili zbog nesposobnosti tužitelja. Naposljetku govornik upozorava da će Alkibijad pokušati pridobiti suosjećanje publike, ali u javnom je interesu da se progna njega, a ne govornika, koji je u prošlosti mnogim djelima zadužio Atenu.

Ovdje odabrani odlomak stoji na samom početku govora, i najprije razmatra načelne opasnosti bavljenja politikom, kojih je govornik itekako svjestan, ali im se izložio u interesu općeg dobra, uz podršku sebi sklonih, čak i po cijenu sukoba s moćnim neprijateljima. Zatim se iznosi glavni problem govora: koga od trojice treba prognati na deset godina.

Pročitajte naglas grčki tekst.

And. In Alcibiadem [Sp.] 1-2

οὐκ ἐν τῷ παρόντι μόνον γιγνώσκω τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ὡς σφαλερόν ἐστιν ἅπτεσθαι, ἀλλὰ καὶ πρότερον χαλεπὸν ἡγούμεην, πρὶν τῶν κοινῶν ἐπιμελεῖσθαι τινος. πολίτου δὲ ἀγαθοῦ νομίζω προκινδυνεύειν ἐθέλειν τοῦ πλήθους, καὶ μὴ καταδείσαντα τὰς ἑχθρας τὰς ἰδίας ὑπὲρ τῶν δημοσίων ἔχειν ἡσυχίαν· διὰ μὲν γὰρ τοὺς τῶν ἰδίων ἐπιμελουμένους οὐδὲν αἱ πόλεις μείζους καθίστανται, διὰ δὲ τοὺς τῶν κοινῶν μεγάλοι καὶ ἐλεύθεροι γίνονται.

ὧν [τῶν ἀγαθῶν] εἷς ἐγὼ βουλευθεὶς ἐξετάζεσθαι μεγίστοις περιπέπτωκα κινδύνους, προθύμων μὲν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὑμῶν τυγχάνων, δι' ὅπερ σφύζομαι, πλείστοις δὲ καὶ δεινοτάτοις ἐχθροῖς χρώμενος, ὑφ' ὧν διαβάλλομαι. ὁ μὲν οὖν ἀγὼν ὁ παρὼν οὐ στεφανηφόρος, ἀλλ' εἰ χρή μηδὲν ἀδικήσαντα τὴν πόλιν δέκα ἔτη φεύγειν· οἱ δ' ἀνταγωνιζόμενοι περὶ τῶν ἄθλων τούτων ἐσμέν ἐγὼ καὶ Ἀλκιβιάδης καὶ Νικίας, ὧν ἀναγκαῖον ἓνα τῇ συμφορᾷ περιπεσεῖν.

Komentar

ἐν τῷ παρόντι LSJ πάρειμι II.

τῶν δημοσίων supstantiviranje, § 373; DGE / Logeion δημόσιος IV

χρώμενος § 243; χρῆσθαι τινι; LSJ χράομαι IV.b

ὁ... ἀγὼν ὁ παρὼν jače istaknut atributni položaj, § 375; LSJ πάρειμι II. περιπεσεῖν § 254; složenica glagola πίπτω; περιπίπτω τινί, LSJ II.3

Poglavlje 3

Ξενοφώντος Κύρου παιδεία A 2,8

O tekstu

Ksenofontovo djelo Κύρου παιδεία, *Kirotv odgoj*, nastalo je vjerojatno poslije 371. pr. Kr. U osnovi, ono je fiktivna, romansirana biografija perzijskog vladara Kira Velikog (oko 600. – 530. pr. Kr.); prikaz Kirova života, međutim, Ksenofontu služi i da predstavi i razjasni svoje političke ideje. Utoliko djelo pripada i političkom žanru πολιτεία (poput Platonove *Države* ili djela Starog oligarha). U opisima perzijskih običaja i priča Ksenofont se pak naslanja na tradiciju etnografije drugog, ne-grčkog (predstavljenu Herodotom).

Iz aspekta dugotrajnih grčkih ratova s Perzijancima, mogli bi začuditi odabir teme i pohvalan ton djela. No, Grke Perzija zanima i fascinira već od IV. st. pr. Kr., a samog Kira Velikog, koji je vladao četrdesetak je godina prije početka grčko-perzijskih sukoba, grčka književnost u pozitivnom svjetlu prikazuje još od Eshila.

Kirotv odgoj uzoran je primjer klasične atičke proze IV. st. pr. Kr., te se već u antici smatrao remek-djelom. Ponovno je otkriven u srednjem vijeku, kao jedan od uzora za književnu vrstu *ogledalo vladara* (na primjer, za Machiavellijevo djelo *Vladar*).

Ovdje odabrani ulomak potječe iz prve knjige *Kirova odgoja*, i na vrlo općenit način govori o perzijskom obrazovnom sustavu, opisujući odgoj dječaka do 16 odnosno 17 godina. Posebno se naglašava uloga starijih kao uzora, te disciplina pri prehrani. Naglasak na usvajanju umjerenosti ili razumnog pristupanja životu (σωφροσύνη) doziva u sjećanje etiku Ksenofontova učitelja Sokrata.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Xen. Cyropaedia 1.2.8

διδάσκουσι δὲ τοὺς παῖδας καὶ σωφροσύνην· μέγα δὲ συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν σωφρονεῖν αὐτοὺς ὅτι καὶ τοὺς πρεσβυτέρους ὁρῶσιν ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν σωφρόνως διάγοντας. διδάσκουσι δὲ αὐτοὺς καὶ πείθεσθαι τοῖς ἄρχουσι· μέγα δὲ καὶ εἰς τοῦτο συμβάλλεται ὅτι ὁρῶσι τοὺς πρεσβυτέρους πειθομένους τοῖς ἄρχουσιν ἰσχυρῶς. διδάσκουσι δὲ καὶ ἐγκράτειαν γαστρὸς καὶ ποτοῦ· μέγα δὲ καὶ εἰς τοῦτο συμβάλλεται ὅτι ὁρῶσι τοὺς πρεσβυτέρους οὐ πρόσθεν ἀπιόντας γαστρὸς ἕνεκα πρὶν ἂν ἀφῶσιν οἱ ἄρχοντες, καὶ ὅτι οὐ παρὰ μητρὶ σιτοῦνται οἱ παῖδες, ἀλλὰ παρὰ τῷ διδασκάλῳ, ὅταν οἱ ἄρχοντες σημῇνωσι. φέρονται δὲ οἴκοθεν σῖτον μὲν ἄρτον, ὄψον δὲ κάρδαμον, πιεῖν δέ, ἣν τις διψῇ, κώθωνα, ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι. πρὸς δὲ τούτοις μανθάνουσι καὶ τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. μέχρι μὲν δὴ ἕξ ἢ ἑπτακαίδεκα ἔτων ἀπὸ γενεᾶς οἱ παῖδες ταῦτα πράττουσιν, ἐκ τούτου δὲ εἰς τοὺς ἐφήβους ἐξέρχονται.

Komentar

διάγοντας § 498, § 301.B (s. 116), § 238; glagol ἄγω i njegove složenice, poput διάγω, mogu imati i prijelazno i neprelazno značenje; u ovom slučaju narav dopune, priloga σωφρόνως, pomaže nam to odrediti.

μὲν δὴ ovom se kombinacijom čestica povjesničari često koriste kao formulom prijelaza, surečenica s μὲν δὴ služi kao rezime prethodno rečenog: “tako dakle...” (Denniston, *Greek Particles*, 258)

Poglavlje 4

Πλάτωνος Πρωταγόρας 325c-326a

O tekstu

Platonov dijalog *Protagora* (Πρωταγόρας) nosi ime po jednome od glavnih likova, slavnom sofistu iz Abdere (Ἀβδηρα, grad na sjevernoj obali Egejskog mora, u Platonovo je doba pod vlašću Atene). Protagora, prvi koji se prozvao σοφιστής i prvi koji je djelovao kao učitelj, nakon četiri desetljeća takva rada umro je oko 420. p. n. e, u dobi od oko sedamdeset godina.

Djelo pripada skupini dijaloga u kojima Platon kritizira sofističke načine uvjeravanja i njihovu amoralnost (uz *Protagoru*, u skupinu ulaze još *Gorgija* i *Sofist*); važna su, naime, gesla sofista, koja je formulirao upravo Protagora, bila τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν (Aristotel, *Retorika* 1402a), i δύο λόγους εἶναι περὶ παντὸς πράγματος ἀντικειμένους ἀλλήλοις (Diogen Laertije 9, 8 51). *Protagora* je nastao krajem prve faze Platonova pisanja, koja traje u devedesetim i osamdesetim godinama IV. st. p. n. e. Vrijeme fiktivne radnje stoga prethodi vremenu samog pisanja dijaloga nekih pedesetak godina.

Sokrat pripovijeda prijateljima što se dogodilo pri njegovu susretu s Protagorom u Kalijinoj kući. Tog ga je jutro probudio mladi prijatelj Hipokrat, uzbuđeno ga pozivajući da zajedno s njim posjeti najslavnijeg od svih sofista, koji je stigao u Atenu. Kako je bilo još rano za posjetu, Sokrat i Hipokrat su prošetali. Pritom je Hipokrat pokušao objasniti Sokratu zašto toliko želi postati Protagorin učenik; isprva je tvrdio da želi i sam biti sofist, profesionalac poput Protagore, ali, pred Sokratovim pitanjima, uzmakne i ustvrdi da želi učiti kod Protagore da bi stekao obrazovanje dostojno slobodna čovjeka. Zna da je sofist mudrac koji omogućuje drugima da dobro govore, ali o čemu govore, to Hipokrat ne može reći.

U Kalijinoj kući zatječu Protagoru, druge sofiste, i učenike oko njih. Sokrat i Protagora zameću raspravu o tome može li se vrlina (ἀρετή) naučiti; Protagorin nastup posebno je obilježen mitom o Prometeju i Epimeteju, odnosno o ljudskom razvoju od divljaštva do civiliziranosti pomoću tehničkih i

političkih umijeća – u poučavanju potonjih upravo je Protagora predvodnik. Na početku rasprave, dakle, Protagora tvrdi da se vrlina *može* naučiti, a Sokrat to osporava; no, pošto Sokrat pitanjima natjera Protagoru u škripac, a sofist se pokušava izvući retoričkim akrobacijama (koje izazivaju odobravanje publike, ali ne i Sokratovo), u drugom krugu rasprave – nakon intermezza koji čine govori ostalih sofističkih zvijezda, Alkibijada, Prodika i Hipije – sad *Sokrat* zastupa tezu da se vrlina može naučiti, i opet dovede Protagoru u bezizlaznu poziciju; tako porazi sofistu njegovim vlastitim oružjem, pokazujući da može uspješnije od njega argumentirati suprotne strane spora (λόγους ἀντικειμένους ἀλλήλοις). Rasprava o ἀρετή ujedno određuje osnovne crte Platonova etičkog intelektualizma, pokazujući da je znanje temelj i bit vrline, da je poznavanje dobra nužno i dostatno za ispravno djelovanje, da vrlinu ima onaj koji poznaje dobro, a da nitko ne bira zlo dragovoljno, već zbog pogrešne procjene, nepoznavanja onoga što je dobro.

U ovdje odabranom odlomku Platonova dijaloga govori Protagora. Pošto je ispričao mit o Prometeju i Epimeteju, na Sokratov argument da se vrlina ne može naučiti jer bi inače i država osigurala njezino poučavanje, Protagora odgovara pokazujući da je upoznavanje vrline važna sastavnica tradicionalnog grčkog obrazovanja, već od najranije dobi djeteta, a osobito kod učitelja, kada se počnu čitati djela dobrih pjesnika (ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα).

Pročitajte naglas grčki tekst.

Plat. Protagora 325c-326a

ἐπειδὴν θᾶπτον συνιῆ τις τὰ λεγόμενα, καὶ τροφὸς καὶ μήτηρ καὶ παιδαγωγὸς καὶ αὐτὸς ὁ πατήρ περὶ τούτου διαμάχονται, ὅπως ὡς βέλτιστος ἔσται ὁ παῖς, παρ' ἑκάστων καὶ ἔργον καὶ λόγον διδάσκοντες καὶ ἐνδεικνύμενοι ὅτι τὸ μὲν δίκαιον, τὸ δὲ ἄδικον, καὶ τότε μὲν καλόν, τότε δὲ αἰσχρόν, καὶ τότε μὲν ὅσιον, τότε δὲ ἀνόσιον, καὶ τὰ μὲν ποίει, τὰ δὲ μὴ ποίει. καὶ ἐὰν μὲν ἐκὼν πείθεται· εἰ δὲ μή, ὥσπερ ξύλον διαστρεφόμενον καὶ καμπτόμενον εὐθύνουσιν ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς. μετὰ δὲ ταῦτα εἰς διδασκάλων πέμποντες πολὺ μᾶλλον ἐντέλλονται ἐπιμελεῖσθαι εὐκοσμίας τῶν παίδων ἢ γραμμάτων τε καὶ κιθαρίσεως· οἱ δὲ διδάσκαλοι τούτων τε ἐπιμελοῦνται, καὶ ἐπειδὴν αὖ γράμματα μάθωσιν καὶ μέλλωσιν συνήσειν τὰ γεγραμμένα ὥσπερ τότε τὴν φωνήν, παρατιθέασιν αὐτοῖς ἐπὶ τῶν βάθρων ἀναγιγνώσκειν ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα καὶ ἐκμανθάνειν ἀναγκάζουσιν, ἐν οἷς πολλαὶ μὲν νουθετήσεις ἔνεισιν, πολλὰ δὲ διέξοδοι καὶ ἔπαινοι καὶ ἐγκώμια παλαιῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν, ἵνα ὁ παῖς ζηλῶν μιμῆται καὶ ὁρέγεται τοιοῦτος γενέσθαι.

Komentar

ἐπειδὴν θᾶπτον komparativ pridjeva ταχύς upotrijebljen kao prilog, u frazi: “odmah čim...”

ἐὰν... ἐκὼν πείθεται § 232; sc. εἴ ἔχει, ἐὰν otvara mjesto konjunktivu prezenta; protaza eventualne pogodbene zavisne rečenice izriče iterativnu radnju, u apodozi se očekuje indikativ prezenta § 475; ἐκὼν upotrijebljen kao ekvivalent priloga (adverbno), Smyth 1095

ὁρέγεται τοιοῦτος γενέσθαι medijalni oblik ὁρέγω otvara mjesto infinitivu, LSJ ὁρέγω II.2.b; imenski predikat s kopulativnim glagolom, Smyth 909

Poglavlje 5

Λουκιανοῦ Ἑνάλιος διάλογος 2, 2

Ο κειμένου

Ἑνάλιοι διάλογοι, *Dijalozi morskih bogova*, naziv je zbirke petnaest kratkih razgovora u kojima se sirijski retoričar i satiričar Lukijan šali na račun kantske grčke mitologije.

U odlomku koji čitamo kiklop Polifem pripovijeda ocu Posejdonu kako ga je oslijepio Odisej. Kiklop je na početku bio prilično samouvjeren: za njega je donijeti čitavo stablo iz planine tek sitnica, isto kao i obračunati se s nekolicinom Odisejevih drugova. No, ti bezveznjaci nadmudrili su ga pomoću opojnog sredstva i kolca.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Luc. Dialogi marini 2.2

(Κύκλωψ.) κατέλαβον ἐν τῷ ἄνθρωπῳ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας πολλοὺς τινας, ἐπιβουλεύοντας δῆλον ὅτι τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα — πέτρα δέ ἐστι παμμεγέθης — καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν τινὰς αὐτῶν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστές γε ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὔτις εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγγέας, ἥδὲ μὲν καὶ εὖοσμον, ἐπιβουλότατον δὲ καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πίνοντι καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο καὶ οὐκέτι ὅλως ἐν ἐμαυτοῦ ἤμην, τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπάσθην. ὁ δὲ ἀποξύνας

τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα,
καὶ ἀπ’ ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

Komentar

δῆλον ὅτι od izraza δῆλόν ἐστιν ὅτι, „jasno je da“, koji je otvarao mjesto izričnoj rečenici; izostavljanjem kopule i čestim korištenjem s vremenom se izgubila potreba za glagolom i dopunom – ὅτι gubi snagu veznika, a značenje postaje adverbno: očito...

ὃ ἔφερον odnosna zamjenica ὃ uvodi umetnutu odnosnu zavisnu rečenicu

δὲ čestica daje surečenici adverzativno značenje: a...

ὥσπερ εἰκὸς ἦν umetnuta poredbena rečenica: kao što... (Smyth 2462)

γε čestica naglašava, gotovo pretvara u uzvik razlog Kiklopova postupka: “pa bili su...!”

ἐν ἑμαυτοῦ prijedlog ἐν ovdje naoko stoji uza genitiv umjesto dativa; no, riječ je o vrsti elipse u kojoj se izostavlja riječ na koju se odnosi ἑμαυτοῦ, u dativu prema rekciji prijedloga ἐν: ἐν ἑμαυτοῦ οἰκίᾳ (εἶναι) pri sebi (biti): LSJ ἐν A. I. 2.

ἦμην § 315; kasniji oblik, čest kod Lukijana = ἦν

καὶ... καὶ... δὲ... rečenice prvo ustrojene usporedno (καὶ... καὶ...), nabravljanjem, završnu misao uvodi adverzativno δὲ: i... i... a...

Poglavlje 6

Μάρκου Ἀντωνίνου αὐτοκράτορος Τῶν εἰς ἑαυτὸν βιβλίον Δ 48

O tekstu

Moderni tumači u djelu rimskoga cara Τὰ εἰς ἑαυτὸν (*Razgovori sa samim sobom*, 170.–180) vide jedini antički sačuvan privatni spis namijenjen samoanalizi i samodisciplini. Po tome je djelo bez premca u antičkoj filozofskoj književnosti. Dvanaest njegovih knjiga donosi kratke osvрте na najrazličitije teme, bez posebno sustavne organizacije.

Stalno samopreispitivanje bilo je za stoičku etiku, osobito onu carskoga doba, osnova svakog moralnog usavršavanja (i Seneka i Epiktet preporučuju ispit savjesti na kraju dana). Djelo Marka Aurelija nadilazi tu konkretnu, dnevnu samoanalizu formulirajući opća, posvuda primjenjiva načela, nastojeći premostiti jaz između moralne refleksije i svakodnevnog djelovanja, između filozofije i prakse. Istovremeno, refleksija *Razgovora* nije samo racionalna, nego i emocionalna i ekspresivna; autor uvijek iznova pokušava prvenstveno *samog sebe* uvjeriti u vrijednost filozofskih načela, osvijestiti vlastite slabosti, vježbati razumijevanje za tuđe nedostatke.

U ovdje odabranom odlomku četvrte knjige Marko Aurelije dotiče se dominantne teme svojeg djela i, unekoliko, svojeg doba: krhkosti i beznačajnosti života, trajne pripreme na smrt. Smrti su podložni i oni koje inače smatramo njeznim gospodarima – liječnici, proroci, filozofi, ratnici, vladari, pa i čitave organizacije – i ljudskom biću ostaje samo da bude zahvalno na onome što mu je dano.

Odlomak je i primjer osobnosti stila, po kojem se Marko Aurelije razlikuje od svakog poznatog nam pisca carskoga doba. Jednostavne se i svakodnevne rečenice smjenjuju s onim kompleksnijima i retorički razrađenijima, a dojam ἀφέλεια (jednostavnog, utilitarnog stila) postignut je pomnim radom na tekstu.

Pročitajte naglas grčki tekst.

M. Aur. Ad se ipsum 4.48

Ἐννοεῖν συνεχῶς πόσοι μὲν ἰατροὶ ἀποτεθνήκασι, πολλάκις τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τῶν ἀρρώστων συσπᾶσαντες· πόσοι δὲ μαθηματικοί, ἄλλων θανάτους ὥς τι μέγα προειπόντες· πόσοι δὲ φιλόσοφοι, περὶ θανάτου ἢ ἀθανασίας μυρία διατεινόμενοι· πόσοι δὲ ἀριστεῖς, πολλοὺς ἀποκτείναντες· πόσοι δὲ τύραννοι, ἐξουσία ψυχῶν μετὰ δεινοῦ φρυάγματος ὥς ἀθάνατοι κεχρημένοι· πόσαι δὲ πόλεις ὅλαι, ἴν' οὕτως εἶπω, τεθνήκασιν, Ἑλίκη καὶ Πομπήιοι καὶ Ἡρκλᾶνον καὶ ἄλλαι ἀναρίθμητοι. ἔπιθι δὲ καὶ ὅσους οἶδας, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ· ὁ μὲν τοῦτον κηδεύσας εἶτα ἐξετάθη, ὁ δὲ ἐκεῖνον, πάντα δὲ ἐν βραχεῖ. τὸ γὰρ ὅλον, κατιδεῖν αἰεὶ τὰ ἀνθρώπινα ὥς ἐφήμερα καὶ εὐτελῆ καὶ ἐχθρὰ μὲν μυξάριον, αὖριον δὲ τάριχος ἢ τέφρα. τὸ ἀκαριαῖον οὖν τοῦτο τοῦ χρόνου κατὰ φύσιν διελθεῖν καὶ ἴλεων καταλῦσαι, ὥς ἂν εἰ ἐλαία πέπειρος γενομένη ἐπιπτεν, εὐφημοῦσα τὴν ἐνεγκοῦσαν καὶ χάριν εἰδυῖα τῷ φύσαντι δένδρῳ.

Komentar

Ἐννοεῖν § 231; § 243; infinitiv ima vrijednost zapovijedi, Smyth 2013

μαθηματικοί μαθηματικός u značenju LSJ II.2.b

μυρία μυρίος (pazi na naglasak!) u pluralu srednjeg roda upotrijebljeno kao prilog, LSJ s. v. A.4

κεχρημένοι χάρομαί τινι, ovdje otvara mjesto objektu u dativu

ἴν'... εἶπω § 254; § 327.7; ἴνα otvara mjesto zavisno namjernoj rečenici, ovdje s konjunktivom (zbog oblika predikata u glavnoj rečenici), § 470

Ἑλίκη grad u Ahaji, na sjevernom Peloponezu; u zimi 373. p. n. e. najvjerojatnije ga je potopio cunami nakon potresa. Ruševine grada posjetili su (i o tome pisali) Strabon, Pauzanija, Diodor Sicilski, Elijan i Ovidije. Ruševine su ponovno otkrivene tek 2001.

Πομπήιοι καὶ Ἡρκλᾶνον Pompeji i Herkulanej, dva od tri antička grada zatrpanih vulkanskim pepelom u provali Vezuva 79. n. e. (tom je prigodom poginuo Plinije Stariji, a Plinije Mlađi zbivanja je opisao u pismima Tacitu)

ἐπιθι složenica od εἶμι, § 314.1; LSJ / Logeion ἔπειμι B.III.2

οἶδας § 317.4, alternativni (i rjeđi) oblik za atičko οἶσθα

ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ usp. Diccionario Griego-Español (DGE, dostupan u okviru zbirke Logeion), ἄλλος III.2

ἐξετάθη ἐκτείνω ovdje u značenju “položiti na odar”, DGE s. v. II.1

ἐν βραχεῖ za frazu kao priložnu oznaku vremena v. βραχύς u DGE

τὸ γὰρ ὅλον supstantivirani srednji rod pridjeva ὅλος, LSJ s. v. A.4 “općenito”, “ukratko”, jednako kao i τὸ μὲν ὅλον, τὸ δ' ὅλον

τοῦτο τοῦ χρόνου partitivni genitiv, § 395

κατὰ φύσιν “u skladu s naravi” važno je stoičko načelo; ono što nije u našoj moći (npr. zdravlje, siromaštvo) vrijednosno je indiferentno (ἀδιάφορα), ali indiferentne stvari koje su κατὰ φύσιν su προηγμένα, “poželjne”: zdravlje, čast, užitak itd. korisni su kao sredstvo za napredovanje prema moralnosti. Začetnik stoičke škole, Zenon iz Kitija (oko 334. – oko 262. p. n. e), napisao je djelo Περὶ τοῦ κατὰ φύσιν βίου, *O životu u skladu s naravi*; suprotnost su τὰ παρὰ φύσιν

ὥς ἂν εἰ “baš kao da...” kombinacija veznika i čestica otvara mjesto zavisnoj rečenici koja je kombinacija poredbe i pogodbe; predikat je u indikativu imperfekta (kao ovdje), aorista, ili u optativu; u gramatikama je opisano kao (češće) ὥσπερ ἂν εἰ (ὥσπερανεί); § 479.3e, Smyth 4.53.139.149 2478-2480

τὴν ἐνεγκοῦσαν § 254; § 327.5; član uz particip neki tumače kao da se izraz odnosi na φύσις, ali možda je autor htio izbjeći ponavljanje ἐλαία (riječ može označavati i stablo i njegov plod)

εἰδυῖα § 317.4; χάριν εἰδέναι τινί “osjećati zahvalnost prema nekome”, LSJ s. v. χάρις II.2

Poglavlje 7

Διοδώρου Σικελιώτου Βιβλιοθήκης ιστορικής ΙΕ, 6, 1–2

O tekstu

U petnaestoj knjizi *Knjižnice* (Βιβλιοθήκη ιστορική) Diodor Sicilski pripovijeda događaje koji su se zbili između 386. i 361. pr. Kr. Jedan od njih crtica je iz života sicilskog tiranina Dionizija I. (432.–367. pr. Kr.), vladara koji je Sirakuzu učinio najmoćnijim polisom Velike Grčke. U više navrata ratovao je s Kartažanima, koji su držali zapadni dio otoka. Poput drugih tirana grčkog svijeta i Dionizije I. rado se družio s učenim ljudima i umjetnicima; štoviše, i sam je pisao pjesme koje su se izvodile na javnim manifestacijama. Prema nekim izvorima, umro je netom pošto je na Lenejama osvojio nagradu za tragediju Ἑκτορος λύτρα (*Otkup Hektorova tijela*). Kao tiranin, Dionizije I. primjer je okrutnog i hirovitog vladara. Kao književnika, antički su ga kritičari smatrali neopisivo lošim.

Odabrani odlomak pokazuje obje strane Dionizijeve ličnosti. Jedan od pjesnika koji se našao u Dionizijevu krugu bio je i vrlo popularan autor ditiramba Filoksen s Kitere (Φιλόξενος ὁ Κυθήριος, oko 435.–380. pr. Kr.). Za razliku od većine književnika, Filoksen je na gozbi gdje su se recitirale Dionizijeve pjesme otvoreno rekao da nisu dobre. Naviknut na laskanje i ne htijući priznati manjak literarnog dara, Dionizije se razljutio i odlučio kazniti Filoksena.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Diod. Sic. Bibliotheca historica 15.6.1–15.6.2

κατὰ δὲ τὴν Σικελίαν Διονύσιος ὁ τῶν Συρακοσίων τύραννος ἀπο-
 λελυμένος τῶν πρὸς Καρχηδονίους πολέμων πολλὴν εἰρήνην καὶ
 σχολὴν εἶχεν. διὸ καὶ ποιήματα γράφειν ὑπεστήσατο μετὰ πολ-
 λῆς σπουδῆς, καὶ τοὺς ἐν τούτοις δόξαν ἔχοντας μετεπέμπετο καὶ
 προτιμῶν αὐτοὺς συνδιέτριβε καὶ τῶν ποιημάτων ἐπιστάτας καὶ
 διορθωτὰς εἶχεν. ὑπὸ δὲ τούτων διὰ τὰς εὐεργεσίας τοῖς πρὸς χά-
 ριν λόγοις μετεωριζόμενος ἐκαυχᾶτο πολὺ μᾶλλον ἐπὶ τοῖς ποι-
 ῆμασιν ἢ τοῖς ἐν πολέμῳ κατωρθωμένοις.

τῶν δὲ συνόντων αὐτῷ ποιητῶν Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιός,
 μέγιστον ἔχων ἀξίωμα κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἰδίου ποιήμα-
 τος, κατὰ τὸ συμπόσιον ἀναγνωσθέντων τῶν τοῦ τυράννου ποι-
 ημάτων μοχθηρῶν ὄντων ἐπηρωτήθη περὶ τῶν ποιημάτων τίνα
 κρίσιν ἔχει. ἀποκρινάμενός δ' αὐτοῦ παρρησιωδέστερον, ὁ μὲν
 τύραννος προσκόψας τοῖς ῥηθεῖσι, καὶ καταμεμφάμενος ὅτι διὰ
 φθόνον ἐβλασφήμησε, προσέταξε τοῖς ὑπηρέταις παραχρῆμα ἀπά-
 γειν εἰς τὰς λατομίας.

Komentar

εἰρήνην καὶ σχολὴν εἶχεν „uživati u miru i dokolici“

ὑπεστήσατο u mediopasivnom značenju “poduzeti, započeti” otvara mjesto
 dopuni u infinitivu: ὑπεστήσατο γράφειν ποιήματα

εἶχεν (ὁ τύραννος) εἶχεν αὐτοὺς (ὡς) ἐπιστάτας καὶ διορθωτὰς τῶν ποιημά-
 των

μοχθηρῶν ὄντων genitiv apsolutni, kopula s pridjevskom dopunom; proši-
 renje prethodnog genitiva apsolutnog § 504: (τῶν τοῦ τυράννου ποιη-
 μάτων) μοχθηρῶν ὄντων

ὅτι... ἐβλασφήμησε (ὁ μὲν τύραννος) καταμεμφάμενος (αὐτόν) ὅτι (αὐτός)
 διὰ φθόνον ἐβλασφήμησε

Poglavlje 8

Ἀριστοτέλους

Ἠθικῶν Νικομαχείων I, 1169b (9, 9)

O tekstu

Od tri Aristotelova spisa koji se bave etikom, Ἠθικὰ Νικομάχεια (*Nikomahova etika*, deset knjiga) danas je najpoznatija, i smatra se da predstavlja “najbolji izvor za razumijevanje Aristotelovih pogleda na probleme ljudskog djelovanja” (πράττειν). Prema Aristotelu, najviši je cilj djelovanja sreća (εὐδαιμονία), shvaćena kao potpuno samoostvarenje, odnosno ostvarenje svih potencijala pojedinca. Sreća se postiže pomoću vrline, koja je μεσότης, sredina između krajnosti (hrabrost kao sredina između kukavičluka i neopreznosti, darežljivost kao sredina između škrtosti i rasipnosti); μεσότης τις ἄρα ἐστὶν ἡ ἀρετή, Eth. Nic. 1106b.

Poput ostalih Aristotelovih djela koja su stigla do nas, djelo Ἠθικὰ Νικομάχεια pripada “ezoteričnim” spisima koji, za razliku od “egzoteričnih”, nisu bili namijenjeni široj cirkulaciji, već upotrebi unutar škole (Λύκειον je bio antički ekvivalent modernoga istraživačkog instituta). Radi se najvjerojatnije o bilješkama s predavanja, koje su priređivali studenti, a pregledao ih i dopunio sam Aristotel; te je ezoterične spise, koji su dugo vremena ostali zaboravljeni, u I. st. p. n. e. priredio i objavio Andronik s Roda (Ἀνδρόνικος ὁ Πόδιος), σχολάρχης peripatetičke škole.

Knjige Θ i I (8 i 9) *Nikomahove etike* razmatraju prijateljstvo (φιλία), koje je samo po sebi vrlina, ili uključuje vrlinu. Prijateljstvu kao temi tako je u čitavom djelu posvećeno najviše mjesta, i razmatranje te teme neposredno prethodi kraju čitave rasprave. Dok knjiga Θ govori o prijateljstvu kao o umanjenoj verziji društva, u kojem ljude povezuje spona jača od pravde, knjiga I vidi prijateljstvo kao proširenje vlastite osobnosti (ἔστι γὰρ ὁ φίλος ἄλλος αὐτός, I 1166a), mogućnost da se vlastiti potencijali razviju do najveće mjere.

U našem se odlomku izvještava o shvaćanju da onom tko je sretan (εὐδαίμων) ne trebaju prijatelji, i iznose se prigovori protiv tog shvaćanja; prijateljstvo implicira djelovanje, ne samo u nesreći, nego i u sreći.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Arist. Ethica Nicomachea 1169b (9.9)

ἀμφισβητεῖται δὲ καὶ περὶ τὸν εὐδαίμονα, εἰ δεήσεται φίλων ἢ μὴ. οὐθὲν γὰρ φασι δεῖν φίλων τοῖς μακαρίοις καὶ αὐτάρκεσιν· ὑπάρχειν γὰρ αὐτοῖς τὰγαθὰ· αὐτάρκεις οὖν ὄντας οὐδενὸς προσδεῖσθαι, τὸν δὲ φίλον, ἕτερον αὐτὸν ὄντα, πορίζειν ἃ δι' αὐτοῦ ἀδυνατεῖ· ὅθεν “ὅταν ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων;” ἔοικε δ' ἀτόπω τὸ πάντ' ἀπονέμοντας τὰγαθὰ τῷ εὐδαίμονι φίλους μὴ ἀποδιδόναι, ὃ δοκεῖ τῶν ἐκτὸς ἀγαθῶν μέγιστον εἶναι. εἴ τε φίλου μᾶλλον ἔστι τὸ εὖ ποιεῖν ἢ πάσχειν, καὶ ἔστι τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς τὸ εὐεργετεῖν, κάλλιον δ' εὖ ποιεῖν φίλους ὁθνείων, τῶν εὖ πεισομένων δεήσεται ὁ σπουδαῖος. διὸ καὶ ἐπιζητεῖται πότερον ἐν εὐτυχίαις μᾶλλον δεῖ φίλων ἢ ἐν ἀτυχίαις, ὥς καὶ τοῦ ἀτυχούντος δεομένου τῶν εὐεργετησόντων καὶ τῶν εὐτυχούντων οὓς εὖ ποιήσουσιν. ἄτοπον δ' ἴσως καὶ τὸ μονώτην ποιεῖν τὸν μακάριον· οὐδεὶς γὰρ ἔλοιτ' ἂν καθ' αὐτὸν τὰ πάντ' ἔχειν ἀγαθὰ· πολιτικὸν γὰρ ὁ ἄνθρωπος καὶ συζῆν πεφυκός. καὶ τῷ εὐδαίμονι δὴ τοῦθ' ὑπάρχει...

Komentar

εἰ... ἢ μὴ čestica εἰ otvara mjesto zavisnoj upitnoj rečenici, ovdje kao disjunktivno (alternativno) pitanje, § 469, Smyth 2675 c

οὐθὲν alternativni (kasniji) oblik umjesto οὐδέν

ἕτερον αὐτὸν ὄντα § 315; zamjenice su nužna dopuna uz kopulativni glagol; za ἕτερος αὐτός usp. latinski *alter ego*

ὅταν... διδῷ § 305; veznik ὅταν (ὅτε ἄν) uvodi zavisnu vremensku rečenicu u značenju pogodbene protaze eventualnog oblika, s konjunktivom § 488.2; Aristotel citira stih (jampski trimetar) iz Euripidove tragedije Ὀρέστης, izvedene 408. p. n. e. (Eur. Orest. 665)

τὸ... ἀπονέμοντας... μὴ ἀποδιδόναι supstantiviran akuzativ s infinitivom, § 497

εἴ... φίλου... καὶ ἔστι τοῦ ἀγαθοῦ..., δεήσεται realna pogodbená rečenica s dvije protaze i jednom apodozom, § 475

τε Aristotel se često koristi ovom česticom da bi uveo zaključak ili još jači argument u odnosu na ono što prethodi; “pa”

φίλου... ἔστι § 315; kopulativni glagol otvara mjesto posvojnóm genitivu koji izriče *kome* je nešto svojstveno, § 393.2, Smyth 4.42.93.83, 1304 1305

μᾶλλον... ἤ... koordinacija rečeničnih članova pomoću priloga i čestice: “više... nego...”

πάσχειν § 231; sc. εἶ πάσχειν

καὶ ἔστι τοῦ ἀγαθοῦ paralela s φίλου... ἔστι, v. gore

κᾶλλιον sc. κᾶλλιον ἔστι (izostavljen kopulativni glagol); komparativ otvara mjesto za *genitivus comparationis*, § 404.1

εἶ ποιεῖν § 243; akuzativ izvanjeg objekta εἶ ποιέω τινά § 381.1

ἄτοπον sc. ἔστι

μονώτην ποιεῖν τὸν μακάριον ποιέω τινά τινά – glagol otvara mjesta dvama akuzativima, objekta i predikata, § 388; predikatna je dopuna apstraktna imenica, Smyth 1612

ἔλοιτ’ ἂν § 254; § 327.1; potencijal sadašnji u nezavisnoj rečenici, § 464.2; αἰρέομαι otvara mjesto infinitivu, LSJ αἰρέω B.II.b

τὰ πάντ’... ἀγαθὰ hiperbat

πολιτικὸν... ὁ ἄνθρωπος sc. πολιτικόν ἔστι (izostavljen kopulativni glagol); usp. ὁ ἄνθρωπος φύσει πολιτικὸν ζῷον, Aristot. Pol. 1.1253a, i φύσει πολιτικὸν ὁ ἄνθρωπος Nic. Eth. 1097b

πεφυκός § 272; otvara mjesto infinitivu koji izriče svrhu § 495, LSJ φύω B.II.2

ὃ γὰρ čestica naglašava imenicu koja joj prethodi: “dakle...”

Poglavlje 9

Αἰσώπειος μῦθος 279 (349)

O tekstu

U ovoj basni, sačuvanoj pod imenom glasovitog basnopisca Ezopa, razmatra se moć i neizbježnost sudbine.

Neki otac usne loš san o sinu jedincu. U strahu za njegov život, poduzme sve kako se san ne bi nikada ostvario. No, brinući se prvenstveno za sinovljevu sigurnost, nije mislio na to je li sin i sretan. Osjećaj frustracije pokrenut će nesretan slijed događaja i tako će sin susresti svoju sudbinu, mada pred nacrtanim lavom.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Aesop. Fabulae 279 (349)

ΠΑΙΣ, ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΛΕΩΝ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΣ

Υἱόν τις γέρων δειλὸς μονογενῆ ἔχων γενναῖον, κυνηγεῖν ἐφιέμενον, εἶδε τοῦτον καθ' ὕπνους ὑπὸ λέοντος ἀναλωθέντα. Φοβηθεὶς δὲ, μή πως ὁ ὄνειρος ἀληθεύσῃ, οἴκημα κάλλιστον καὶ μετέωρον κατεσκεύασε· ἀκεῖσε τὸν υἱὸν εἰσαγαγὼν ἐφύλαττεν. Ἐζωγράφησε δὲ ἐν τῷ οἴκῳ πρὸς τέρψιν τοῦ υἱοῦ παντοῖα ζῶα, ἐν οἷς ἦν καὶ λέων. Ὁ δὲ ταῦτα ὁρῶν πλείονα λύπην εἶχε. Καὶ δὴ ποτε πλησίον τοῦ λέοντος στὰς εἶπεν· “ὦ κάκιστον θηρίον, διὰ σὲ καὶ τὸν ψευδῆ ὄνειρον τοῦ ἐμοῦ πατρὸς τῇδε τῇ οἰκίᾳ κατεκλείσθην, ὥς ἐν φρουρᾷ· τί σοι ποιήσω;” Καὶ εἰπὼν ἐπέβαλε τῷ τοίχῳ τὴν χεῖρα, ἐκτυφλῶσαι τὸν λέοντα. Σκόλοψ δὲ τῷ δακτύλῳ αὐτοῦ ἐμπαρεῖς, ὄγκωμα καὶ φλεγμονὴν μέχρι βουβῶνος εἰργάσατο· πυ-

ρετὸς δὲ ἐπιγενόμενος αὐτῷ, θᾶττον τοῦ βίου μετέστησεν. Ὁ δὲ
λέων καὶ οὕτως ἀνῆρθηκε τὸν παῖδα, μηδὲν τῷ τοῦ πατρὸς ὠφε-
ληθέντα σοφίσματι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς δύναται τὸ μέλλον ἐκφυγεῖν.

Komentar

φοβηθεῖς sc. τις γέρων δειλὸς

μήπως ὁ ὄνειρος ἀληθεύσῃ namjerna rečenica koje uvodi glagol bojazni, iz-
riče bojazan da bi se nešto moglo desiti (umjesto μήπως uobičajeniji su
veznici μή ili ὅπως μή)

εἰσαγαγὼν τὸν υἱὸν i ἐφύλαττεν τὸν υἱὸν oba glagola imaju istu dopunu u
direktnom objektu pa se ne objekt ne ponavlja; u hrvatskom se objekt
najčešće izriče: „uvevši sina, čuvao ga je“

ὁ δὲ adverbzativna čestica δὲ uvodi novi subjekt, „a...“, sc. ὁ δὲ υἱός
λύπην εἶχε = ἐλυπεῖτο, „bio je tužan“

ὠφεληθέντα rekcijska: τινος τινι, „na korist za koga u čemu“

ὅτι... δύναται glagol δηλοῖ otvara mjesto izričnom vezniku ὅτι koji uvodi iz-
ričnu rečenicu: „da...“

Poglavlje 10

Ἀνδοκίδου Περὶ τῶν μυστηρίων, 97

O tekstu

Koncem Peloponeskoga rata Andokid se okoristio općom amnestijom i vratio se iz progonstva u Atenu, gdje je potom obavljao niz javnih funkcija. No, njegovi protivnici – možda motivirani zavišću zbog Andokidova dobra materijalna statusa? – nisu mirovali. Već 399. pr. Kr. Andokid je opet pred sucima, ponovo optužen za sudjelovanje u svetogrdnim postupcima (oskvrnuću Eleuzinskih misterija) 415. Andokid se branio govorom Περὶ τῶν μυστηρίων (*O misterijama*) i bio je oslobođen.

Govor *O misterijama* smatra se Andokidovim najuspjelijim radom; danas je posebno zanimljiv jer osvjetljava okolnosti iznimnih događaja u Ateni 415. pr. Kr. Ostaje, dakako, pitanje u kojoj mjeri Andokidova verzija odgovara stvarnim zbivanjima.

Govor ima tradicionalnu strukturu kakvu nalazimo kod govornika poput Antifonta ili Lizije: nakon proemija (προοίμιον) slijedi kratka πρόθεσις (opći nacrt slučaja), pa pripovijedanje, argumentacija i epilog. Ekscerpt koji čitamo citira tekst službenog dokumenta, zakona koji se naziva Demofantov dekret, a na koji se Andokid referira kao na Solonov zakon: ako tko sudjeluje u protudemokratskim postupanjima u Ateni bit će kažnjen, baš kao što će onaj koji im se suprotstavi biti nagrađen.

Filološka istraživanja potvrdila su da zakonski tekst nije autentičan.

Pročitajte naglas grčki tekst.

And. De mysteriis 97

ὁ δὲ ὄρκος ἔστω ὅδε: κτενῶ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ ψήφῳ καὶ τῇ ἐμαυτοῦ χειρί, ἂν δυνατὸς ᾦ, ὅς ἂν καταλύσῃ τὴν δημοκρατίαν τὴν Ἀθήνησι, καὶ ἐάν τις ἄρξῃ τιν' ἀρχὴν καταλελυμένης τῆς δημοκρατίας τὸ λοιπόν, καὶ ἐάν τις τυραννεῖν ἐπαναστῇ ἢ τὸν τύραννον συγκαταστήσῃ· καὶ ἐάν τις ἄλλος ἀποκτείνῃ, ὅσιον αὐτὸν νομιῶ εἶναι καὶ πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων, ὡς πολέμιον κτείναντα τὸν Ἀθηναίων, καὶ τὰ κτήματα τοῦ ἀποθανόντος πάντα ἀποδόμενος ἀποδώσω τὰ ἡμίσεα τῷ ἀποκτείναντι, καὶ οὐκ ἀποστερήσω οὐδέν.

ἐάν δέ τις κτείνων τινὰ τούτων ἀποθάνῃ ἢ ἐπιχειρῶν, εὖ ποιήσω αὐτόν τε καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου καθάπερ Ἀρμόδιόν τε καὶ Ἀριστογείτονα καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. ὅποσοι δὲ ὄρκοι ὁμώμονται Ἀθήνησιν ἢ ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἢ ἄλλοθί που ἐναντίοι τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων, λύω καὶ ἀφίημι.

Komentar

ἂν δυνατὸς ᾦ § 315; umetnuta rečenica bez veznika povezana s prethodnom, pomišlja se eventualna pogodbenica ili zavisna vremenska rečenica s pogodbenim značenjem, „ako budem...“, „dok god...“

ὅς ἂν καταλύσῃ odnosna zamjenica ὅς uvodi zavisnu odnosnu rečenicu; N. B. zamjenica je u nominativu umjesto u akuzativu!

ἐάν... ἄρξῃ pogodbeni veznik ἐάν uvodi zavisnu pogodbenu rečenicu eventualnog značenja, „ako...“

τὸ λοιπόν priložno: “nadalje”, “na drugi način”, “u ostalome”

ἐάν... ἐπαναστῇ pogodbeni veznik ἐάν uvodi zavisnu pogodbenu rečenicu eventualnog značenja, „ako...“

ἢ... συγκαταστήσῃ pogodba se nastavlja povezivanjem veznikom ἢ, „ili“, bez izricanja pogodbenog veznika, „ili (ako)...“

ἐάν... ἀποκτείνῃ pogodbeni veznik ἐάν uvodi zavisnu pogodbenu rečenicu eventualnog futurskog značenja, „ako...“

κτείναντα particip s uzročnim ili poredbenim veznikom ὥς: „kao onaj koji...“, „jer je onaj koji...”

ἀποδόμενος rekcija mediopasiva: τι τινος, „prodavati što od koga”; § 306

ἐπιχειρῶν § 243, zamišlja se dopuna u infinitivu ἐπιχειρῶν κτείνειν

Εὰν δέ... ἀποθάνῃ pogodbeni veznik Εὰν uvodi zavisnu pogodbenu rečenicu eventualnog futurskog značenja, „ako bude...”

Ἀρμόδιόν τε καὶ Ἀριστογείτονα Harmodije i Aristogiton, legendarni prijatelji koji su ubili jednog od dvojice atenskih tirana, Pizistratova sina Hiparha (514. pr. Kr). Harmodije je ubijen na mjestu atentata, a Aristogiton je izdahnuo na mučilištu. Preostali tiranin, Hiparhov brat Hipija, srušen je 508, te je Klistenovim reformama u Ateni uspostavljena demokracija. Atenjani su Harmodija i Aristogitona štovali kao osloboditelje i “ubojice tirana” (τυραννόκτονοι) i podigli im spomenik (oko 510. pr. Kr.).

Οπόσοι... ὁμῶμονται odnosna zamjenica Οπόσοι uvodi zavisnu odnosnu rečenicu, „koje god...”

Poglavlje 11

Πολυβίου ιστορίων ΛΗ, 22.1–22.3

O tekstu

Polibije je u trideset osmoj od ukupno četrdeset knjiga *Ἱστορίαι* (*Povijesti*) iznio, kako sam kaže, “dovršetak grčke nesreće”, konačan poraz Grka i razaranje Korinta, ali i Treći punski rat i razaranje Kartage. Odlomak koji ovdje donosimo prikazuje povijesno iskustvo iz prve ruke: i sam je Polibije svjedočio reakciji Scipiona Afričkog Mlađeg (Scipiona Emilijana, 185. – 129. p. n. e) na uništenje Kartage, koje je rimski vojskovođa sam naredio. Scipionova reakcija značajna je i kao očitovanje karaktera, i s filozofskog i političkog aspekta, ali i kao primjer stupnja u kojem je rimska elita II. st. p. n. e. asimilirala grčku kulturu (Scipion citira Homera).

Polibijeva 38. knjiga nije sačuvana u cijelosti; izvorni tekst koji imamo na mnogim je mjestima oštećen, a dijelovi su do nas došli tek kao citati kod drugih pisaca. Ovaj je odlomak prepričao povjesničar Apijan iz Aleksandrije (Ἀππιανὸς Ἀλεξανδρεύς, II. st. n. e) u osmoj knjizi svoje *Ῥωμαϊκά* (*Rimska povijest*); knjiga se zove *Λιβυκὴ ἢ Καρχηδονιακὴ καὶ Νομαδικὴ* (*Libijski ili kartaški ili numidski dio*).

Pročitajte naglas grčki tekst.

Plb. Historiae 38.22.1-22.3

ὁ δὲ Σκιπίων πόλιν ὁρῶν τότε ἄρδην τελευτῶσαν ἐς πανωλεθρίαν ἐσχάτην, λέγεται μὲν δακρῦσαι καὶ φανερὸς γενέσθαι κλαίων ὑπὲρ πολεμίων· ἐπὶ πολὺ δ' ἔννοους ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενός τε καὶ συνιδὼν ὅτι καὶ πόλεις καὶ ἔθνη καὶ ἀρχὰς ἀπάσας δεῖ μεταβαλεῖν ὥσπερ ἀνθρώπους δαίμονα, καὶ τοῦτ' ἔπαθε μὲν Ἴλιον, εὐτυχῆς ποτε πόλις, ἔπαθε δὲ ἡ Ἀσσυρίων καὶ Μήδων καὶ Περσῶν ἐπ'

ἐκείνοις ἀρχὴ μεγίστη γενομένη καὶ ἡ μάλιστα ἔναγχος ἐκλάμψασα ἡ Μακεδόνων, εἴτε ἐκὼν, εἴτε προφυγόντος αὐτὸν τοῦδε τοῦ ἔπους εἰπεῖν,

ἔσσεται ἡμᾶρ ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.

Πολυβίου δ' αὐτὸν ἐρομένου σὺν παρρησίᾳ· καὶ γὰρ ἦν αὐτοῦ καὶ διδάσκαλος· ὃ τι βούλοιτο ὁ λόγος, φασὶν οὐ φυλαξάμενον ὀνομάσαι τὴν πατρίδα σαφῶς, ὑπὲρ ἧς ἄρα ἐς τάνθρωπεια ἀφορῶν ἐδεδίει. καὶ τάδε μὲν Πολύβιος αὐτὸς ἀκούσας συγγράφει.

Analiza i komentar

φανερὸς γενέσθαι φανερός γίγνεσθαι “biti očito da...”; dopuna kopulativnog izraza predikatnim participom § 501b

ἐπὶ πολὺ priložna oznaka vremena: “dugo” (LSJ πολὺς IV.4)

ἐφ' ἑαυτοῦ “za sebe”, “u sebi”

ἔννοος γίγνομαι “postati zamišljen”, “razmišljati”

γενόμενός τε καὶ συνιδὼν τε καὶ povezuje komplementarne elemente; ponekad je drugi član značenjski jači od prvog (Smyth 4.60.208)

μεταβαλεῖν (objekt je δαίμονα) μεταβάλλω, složenica βάλλω; § 254

ὥσπερ ἀνθρώπους akuzativ korespondira s πόλεις, ἔθνη, ἀρχάς

ἐπ' ἐκείνοις priložna oznaka vremena, “nakon njih”

ἀρχὴ μεγίστη γενομένη § 254; γίγνεσθαι ima funkciju kopule, ovdje s pridjevom kao predikatnom dopunom (Smyth 4.26.917)

ἡ Μακεδόνων sc. ἀρχή

ἐκὼν pridjev na mjestu hrvatskog priloga, § 369

προφυγόντος προφεύγω “izmaknuti”, “pobjeći naprijed” (tj. preduhitriti), rekcija τι ili τινά; složenica φεύγω

αὐτὸν objekt uz προφυγόντος

ἔσσεται... Πριάμοιο dva heksametra *Ilijade* (Ἰλιάς), 6, 448–449; kod Homera ove stihove izgovara Hektor

ἔσσεται § 315; homerski oblik futura, odgovara atičkom ἔσται, usp. Autenrieth s. v. εἰμί

ὅταν... ὀλώλῃ § 272, § 319.15; u hipotetičkoj relativnoj rečenici s eventualnim značenjem vremenski veznik ὅτε s ἄν stapa se u ὅταν i otvara mjesto konjunktivu

εὐμμελίῳ Πριάμοιο homerski oblici genitiva, § 89.3

ἐρομένου § 232, § 325.10; glagol otvara mjesto zavisno upitnoj rečenici;

particip je dio genitiva apsolutnog

καὶ γὰρ § 517; ova kombinacija čestica uvodi objašnjenje: “naime”

ὅ τι βούλοιτο § 231; § 325.13, § 328.2; § 469: upitna zamjenica uvodi
zavisno upitnu rečenicu, u njoj je način predikata *optativus obliquus*

τάνθρωπεια ono što je obilježje ljudskih bića (što im je suđeno ili moguće)

ἀφορῶν rekcija εἷς τι ili τινα

ἐδεδίει § 317.3, ali oblike vidi u rječniku (npr. LSJ); rekcija ὑπέρ τινος

Poglavlje 12

Ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου 29

O tekstu

Arijan iz Nikomedije (Φλάουιος Ἀρριανός, Flavius Arrianus; Nikomedija u Bitiniji, oko 95. – Atena, oko 175.) priredio je u *Priručniku* (Ἐγχειρίδιον) sažetak Epiktetovih učenja kao uvijek spreman vodič za filozofske susrete sa svakodnevicom. *Priručnik* nije sustavna razrada etike, već zbirka misli i uputa korisnih u konkretnim situacijama. Za razliku od dijaloškog i argumentativnog oblika *Dijatriba* (Διατριβή), *Priručnik* je apodiktican, slobodan od metafizičkih i teoloških razmatranja. Pisan je fragmentarnim stilom, u kratkim odlomcima, uobličen u niz formula (vrlo su česti imperativi) i pamtljivih slika koje stoiku služe kao poticaji za dnevne meditacije.

Ovdje odabrani odlomak ističe važnost prethodnog promišljanja; prije svakog pothvata, treba dobro procijeniti djelatnost u koju se upuštamo, ali i točno spoznati (καταμανθάνειν) kakve su naše snage. Na životnom putu posebno je važna dosljednost (ἓνα ἄνθρωπον εἶναι); tek posvećivanje onome izvanjskome, odnosno unutarnjem, određuje hoće li netko biti φιλόσοφος ili ἰδιώτης.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Epict. Enchiridion 29

ἄνθρωπε, πρῶτον ἐπίσκεψαι, ὁποῖόν ἐστι τὸ πρᾶγμα· εἴτα καὶ τὴν σεαυτοῦ φύσιν κατὰμαθε, εἰ δύνασαι βαστάσαι. πένταθλος εἶναι βούλει ἢ παλαιστής; ἴδε σεαυτοῦ τοὺς βραχίονας, τοὺς μηρούς, τὴν ὀσφύν κατὰμαθε. ἄλλος γὰρ πρὸς ἄλλο πέφυκε.

δοκεῖς, ὅτι ταῦτα ποιῶν ὡσαύτως δύνασαι ἐσθίειν, ὡσαύτως πίνειν, ὁμοίως ὀρέγεσθαι, ὁμοίως δυσαρεστεῖν; ἀγρυπνῆσαι δεῖ, πονῆσαι, ἀπὸ τῶν οἰκείων ἀπελθεῖν, ὑπὸ παιδαρίου καταφρονηθῆναι, ὑπὸ τῶν ἀπαντώντων καταγελασθῆναι, ἐν παντὶ ἥττον ἔχειν, ἐν τιμῇ, ἐν ἀρχῇ, ἐν δίκῃ, ἐν πραγματίῳ παντί. ταῦτα ἐπίσκεψαι, εἰ θέλεις ἀντικαταλλάξασθαι τούτων ἀπάθειαν, ἐλευθερίαν, ἀταραξίαν· εἰ δὲ μή, μὴ προσάγαγε. μὴ ὡς τὰ παῖδιά νῦν φιλόσοφος, ὕστερον δὲ τελώνης, εἴτα ῥήτωρ, εἴτα ἐπίτροπος Καίσαρος. ταῦτα οὐ συμφωνεῖ. ἓνα σε δεῖ ἄνθρωπον ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν εἶναι· ἢ τὸ ἡγεμονικόν σε δεῖ ἐξεργάζεσθαι τὸ σαυτοῦ ἢ τὸ ἐκτὸς ἢ περὶ τὰ ἔσω φιλοτεχνεῖν ἢ περὶ τὰ ἔξω· τοῦτ' ἐστὶν ἢ φιλοσόφου τάξιν ἐπέχειν ἢ ἰδιώτου.

Komentar

ἄλλος... πρὸς ἄλλο hrv. “svatko za nešto drugo”

δοκεῖς, ὅτι... izrična zavisna rečenica iza ὅτι, § 467

ἥττον ἔχειν LSJ ἔχω B.II.2

ἀντικαταλλάξασθαι § 267, § 269, ἀντικαταλλάσσω, atički ἀντικαταλλάττω
τι τινός, složenica glagola ἀλλάσσω (ἀλλάττω)
εἰ δὲ μή sc. εἰ δὲ οὐκ θέλεις ἀντικαταλλάξασθαι

μὴ sc. ἴσθι

ὡς veznik otvara mjesto poredbenoj zavisnoj rečenici, Smyth 2475
νῦν... ὕστερον δὲ koordinacija rečeničnih članova pomoću čestice δέ

τὸ ἡγεμονικόν... τὸ σαυτοῦ supstantivirane zamjenice, § 373

τὸ ἡγεμονικόν stoički *terminus technicus* za upravljački dio duše, njezin “zapovjedni centar”

τοῦτ' ἔστιν § 315; LSJ εἰμί B; otvara mjesto infinitivu

Poglavlje 13

Ξενοφώντος

Ἀπομνημονεύματα Σωκράτους Δ 3,3–3,6

O tekstu

Atenski pisac Ksenofont – plaćeni vojnik, povjesničar i filozof – bio je u mladosti i Sokratov učenik. I na Ksenofonta je, kao i na mnoge druge (Platona među njima), Sokrat ostavio dubok dojam. Poslije Sokratove smrti (399. pr. Kr.), u nizu djela Ksenofont s raznih aspekata razmatra Sokratovo suđenje. To su takozvani sokratski spisi: *Obrana Sokratova* (Ἀπολογία Σωκράτους), *Uspomene na Sokrata* (Ἀπομνημονεύματα Σωκράτους), *Gozba* (Συμπόσιον) i *Rasprava o gospodarstvu* (Οἰκονομικός). Ksenofont nije osobno svjedočio sudskom procesu Sokratu; u to je vrijeme bio u Perziji, kao grčki plaćenik u vojnom pohodu Kira Mlađeg.

U četvrtoj knjizi *Uspomena na Sokrata*, odakle potječe ovaj odlomak, Ksenofont Sokratove poglede na obrazovanje predstavlja kroz dijalog Sokrata i njegova učenika, lijepog Eutidema. Razumnost ili umjerenost, σωφροσύνη, prva je stvar koju Sokrat zahtijeva, a potrebna je i u odnosu prema bogovima. Opis načina na koji su bogovi ljudima uredili svijet smatra se jednim od najranijih primjera teleološkog argumenta.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Xen. Memorabilia 4.3.3

εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐθύδημε, ἤδη ποτέ σοι ἐπῆλθεν ἐνθυμηθῆναι ὥς ἐπιμελῶς οἱ θεοὶ ὧν οἱ ἄνθρωποι δέονται κατεσκευάκασι; καὶ ὅς, μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐκ ἔμοιγε.

ἀλλ' οἴσθ' ἄ γ', ἔφη, ὅτι πρῶτον μὲν φωτὸς δεόμεθα, ὃ ἡμῖν οἱ θεοὶ παρέχουσι;

νὴ Δί', ἔφη, ὃ γ' εἰ μὴ εἴχομεν, ὅμοιοι τοῖς τυφλοῖς ἂν ἦμεν ἕνεκά γε τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν.

ἀλλὰ μὴν καὶ ἀναπαύσεώς γε δεομένοις ἡμῖν νύκτα παρέχουσι κάλλιστον ἀναπαυτήριον.

πάνυ γ', ἔφη, καὶ τοῦτο χάριτος ἄξιον.

οὐκοῦν καὶ ἐπειδὴ ὁ μὲν ἥλιος φωτεινὸς ὦν τάς τε ὥρας τῆς ἡμέρας ἡμῖν καὶ τᾶλλα πάντα σαφηνίζει, ἡ δὲ νύξ διὰ τὸ σκοτεινὴ εἶναι ἀσαφεστέρα ἐστίν, ἄστρα ἐν τῇ νυκτὶ ἀνέφηναν, ἃ ἡμῖν τῆς νυκτὸς τὰς ὥρας ἐμφανίζει, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ ὧν δεόμεθα πράττομεν;

ἔστι ταῦτα, ἔφη.

ἀλλὰ μὴν ἢ γε σελήνη οὐ μόνον τῆς νυκτός, ἀλλὰ καὶ τοῦ μηνὸς τὰ μέρη φανερὰ ἡμῖν ποιεῖ.

πάνυ μὲν οὔν, ἔφη.

τὸ δ', ἐπεὶ τροφῆς δεόμεθα, ταύτην ἡμῖν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόναι καὶ ὥρας ἀρμοστούσας πρὸς τοῦτο παρέχειν, αἵ ἡμῖν οὐ μόνον ὧν δεόμεθα πολλὰ καὶ παντοῖα παρασκευάζουσιν, ἀλλὰ καὶ οἷς εὐφραίνόμεθα;

πάνυ, ἔφη, καὶ ταῦτα φιλάνθρωπα.

Komentar

ἤδη ποτέ vremenski: “već kada”

ὥς ἐπιμελῶς ὥς kao adverb u pokaznom značenju, “tako brižno” (Smyth § 2988)

ὧν οἱ ἄνθρωποι δέονται odnosna zamjenica ὧν uvodi odnosnu rečenicu, “od onoga što...”, dopunjava misao οἱ θεοὶ κατεσκευάκασιν

καὶ ὅς... ἔφη § 214.5; kombinacija καὶ ὅς na početku označava promjenu subjekta/govornika, “a on...”

Ἀλλὰ μὲν καὶ § 515, kombinacija čestica izražava potvrđivanje prethodne misli novom mišlju, “i stvarno, doista”

Πάνυ γ’ < Πάνυ γε, čestica naglašava prilog: “svakako, bez sumnje”
τοῦτο... ἄξιον u imenskom predikatu izostavljena kopula (ἐστίν)

Οὐκοῦν § 520.b, § 516.2; pitanja koja uvodi čestica Οὐκοῦν karakteristična su za diskurs filozofskog razgovora, osim kod Ksenofonta česta su kod Platona

ἐπειδὴ... σαφηνίζει uzročna rečenica, “budući da...”

Ἀλλὰ μὲν § 515.4, “ali zasigurno”, ova kombinacija čestica označava povratak na prethodnu misao i njezin nastavak

Poglavlje 14

Ἀππιανοῦ Ἀλεξανδρέως Ῥωμαϊκῶν βιβλίον ΙΔ, Ἐμφυλίων Α 116–117

O autoru

Povjesničar Apijan iz Aleksandrije (Ἀππιανὸς Ἀλεξανδρεύς, oko 90. – oko 160.) u rodnom je gradu počeo karijeru u carskoj upravi, prešao oko 120. u Rim, gdje je prijatelj utjecajnog govornika i političara Marka Kornelija Frontona, čijim je zauzimanjem kod Antonina Pija dobio uglednu dužnost carskog prokuratora.

Ῥωμαϊκά (*Rimska povijest*), djelo nastalo za principata Antonina Pija (138. – 161.) obuhvaćalo je 24 knjige, od Enejina dolaska u Italiju do Trajanova principata. Po etnografskom i tematskom kriteriju djelo je organizirano u sedamnaest cjelina koje nose posebne podnaslove (Βασιλική, Ἰταλική, Σαυνιτική, Κελτική itd). Uz predgovor, do nas je u cijelosti stiglo osam knjiga, od kojih knjige 13-17 pripovijedaju o razdoblju građanskih ratova, Ἐμφύλια (od tribunata Tiberija Grakha 133. do smrti Seksta Pompeja 35. p. n. e); od ostalih, sačuvani su veći ili manji dijelovi, odnosno sažeci nastali u bizantsko doba (uvršteni u Βιβλιοθήκη ili Μυριόβιβλος carigradskog patrijarha Focija, oko 810./820. – 893).

O tekstu

Prikaz početka bune robova 73.–71. p. n. e. pod vodstvom gladijatora Spartaka nalazi se u prvoj knjizi Apijanove cjeline o rimskim građanskim ratovima (Ἐμφύλια); u okviru Ῥωμαϊκά ta je knjiga četrnaesta. Apijan činjenice prikazuje neutralno i faktografski. Iako je u svojoj povijesti izraziti romanofil, ovdje jasno daje do znanja da su na početku bune Rimljani potcijenili robove, osobito gladijatore, do te mjere da se u okršaju na obroncima Vezuva 73.

p. n. e. i sam rimski vojskovođa našao u opasnosti, te su naposljetku Rimljani na Spartaka morali poslati konzule (ὑπατοί) s dvije legije (τέλη).

Pročitajte naglas grčki tekst.

App. Bellum civile 1.14.116-1.14.117

τοῦ δ' αὐτοῦ χρόνου περὶ τὴν Ἰταλίαν μονομάχων ἐς θέας ἐν Καπύῃ τρεφομένων, Σπάρτακος Θράξ ἀνὴρ, ἐστρατευμένος ποτὲ Ῥωμαίοις, ἐκ δὲ αἰχμαλωσίας καὶ πράσεως ἐν τοῖς μονομάχοις ὢν, ἔπεισεν αὐτῶν ἐς ἐβδομήκοντα ἄνδρας μάλιστα κινδυνεῦσαι περὶ ἐλευθερίας μᾶλλον ἢ θέας ἐπιδείξεως καὶ βιασάμενος σὺν αὐτοῖς τοὺς φυλάσσοντας ἐξέδραμε· καὶ τινων ὁδοιπόρων ξύλοις καὶ ξιφιδίοις ὀπλισάμενος ἐς τὸ Βέσβιον ὄρος ἀνέφυγεν, ἔνθα πολλοὺς ἀποδιδράσκοντας οἰκέτας καὶ τινὰς ἐλευθέρους ἐκ τῶν ἀγρῶν ὑποδεχόμενος ἐλήστευε τὰ ἐγγύς, ὑποστρατήγους ἔχων Οἰνόμαόν τε καὶ Κρίξον μονομάχους. μεριζομένῳ δ' αὐτῷ τὰ κέρδη κατ' ἰσομοιρίαν ταχὺ πλῆθος ἦν ἀνδρῶν· καὶ πρῶτος ἐπ' αὐτὸν ἐκπεμφθεὶς Οὐαρίνιος Γλάβρος, ἐπὶ δ' ἐκείνῳ Πόπλιος Οὐαλέριος, οὐ πολιτικὴν στρατιὰν ἄγοντες, ἀλλ' ὅσους ἐν σπουδῇ καὶ παρόδῳ συνέλεξαν (οὐ γάρ πω Ῥωμαῖοι πόλεμον, ἀλλ' ἐπιδρομὴν τινα καὶ ληστηρίῳ τὸ ἔργον ὅμοιον ἡγοῦντο εἶναι), συμβαλόντες ἡττῶντο. Οὐαρινίου δὲ καὶ τὸν ἵππον αὐτὸς Σπάρτακος περιέσπασεν· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε κινδύνου Ῥωμαίων ὁ στρατηγὸς αὐτὸς αἰχμάλωτος ὑπὸ μονομάχου γενέσθαι.

μετὰ δὲ τοῦτο Σπαρτάκῳ μὲν ἔτι μᾶλλον πολλοὶ συνέθεον, καὶ ἐπτά μυριάδες ἦσαν ἤδη στρατοῦ, καὶ ὅπλα ἐχάλκευε καὶ παρασκευὴν συνέλεγεν, οἱ δ' ἐν ἄστει τοὺς ὑπάτους ἐξέπεμπον μετὰ δύο τελῶν.

Komentar

τοῦ δ' αὐτοῦ χρόνου čestica dé označava nadovezivanje na prethodno pripovijedanje (o istodobnom ratu protiv Sertorija u Hispaniji), zato αὐτός ovdje znači “isti”

περὶ τὴν Ἰταλίαν priložna oznaka mjesta, “na području...”; paralelizam je naglašen i time što se u prethodnom poglavlju spominje ὁ περὶ Ἰβηρίαν πόλεμος

ἐς θέας priložna oznaka svrhe; θέα (pazi na naglasak!) odgovara lat. *ludus*
Καπύη Καπύη, lat. *Capua*

ἐστρατευμένος... Ῥωμαίοις objektna dopuna u dativu označava (neprijateljsku) vezu, kao kod μάχομαι (πολλοῖς ὀλίγοι μαχόμενοι, “malobrojni se bore protiv mnogih”, Thuc. H. 4, 36); Smyth 4.42.96.88, 1523b

ἐν τοῖς μονομάχοις ὧν § 315; kopulativni glagol otvara mjesto obaveznoj dopuni (ovdje priložna oznaka)

τὰ ἐγγύς supstantivirani prilog, “blizina”, “okolica”

τε καὶ ova kombinacija veznika povezuje komplementarne elemente

μεριζομένῳ... ἦν posesivni dativ uz kopulativni glagol, § 412.2

ὅσους tj. ἄγοντες τόσους, ὅσους...

οὐ γάρ πω οὐπω (također οὐ πω), “još ne” s umetnutom česticom γάρ, koja najavljuje iznošenje razloga ili objašnjenja, “naime”

λησστηρίῳ τὸ ἔργον ὅμοιον red riječi ističe kvalifikaciju, ὅμοιον otvara mjesto dativu

ὅμοιον... εἶναι § 315; kopulativni glagol otvara mjesto predikatnoj dopuni, koja je ovdje pridjev

ἡγοῦντο § 232, § 243, § 235; ἡγέομαι kao *verbum sentiendi* otvara mjesto objektnom akuzativu s infinitivom

Οὐαρινίου... καὶ τὸν Ἰππον obilježen red riječi, kao i καὶ “čak i”, ističu kao temu rečenice Varinija, rimskog vojskovođu

παρὰ τοσοῦτον... fraza παρὰ τοσοῦτον ἐλθεῖν κινδύνου znači “biti u tolikoj opasnosti”, “toliko je malo nedostajalo da...”, ovdje uz nominativ s infinitivom, § 491.2

αἰχμάλωτος... γενέσθαι § 254, § 255; § 325.11; kopulativni glagol otvara mjesto predikatnoj dopuni, koja je ovdje pridjev

ἔτι μᾶλλον πολλοὶ kombinacija priloga ἔτι μᾶλλον modificira pridjev

ἐν ἄστει ἄστυ je grčki ekvivalent latinskoga *urbs*

τοὺς ὑπάτους ὕπατος je grčki ekvivalent latinskoga *consul*

τελῶν τέλος je grčki ekvivalent latinskoga *legio*

Poglavlje 15

Ἀντιφῶντος Φαρμακείας κατὰ τῆς μητρυιᾶς 26–27

O autoru

Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνοῦσιος, Antifont iz Ramnunta (oko 480.–411. pr. Kr.) atenski je političar i govornik, u povijesti zabilježen kao prvi λογογράφος, prvi autor govora za druge koje sastavlja za novac.

Živio je bez isticanja i bez sudjelovanja u javnom i političkom životu Atene sve do 411. pr. Kr. kada postaje jedan od glavnih aktera uspostave oligarhijske vlade Vijeća četiri stotine. Nakon pada Vijeća, za samo tri mjeseca, Antifont je doveden pred sud gdje je zbog svoje uloge u zbivanjima osuđen na smrt. Antifontov govor u vlastitu obranu bio je jedan od najglasovitijih obrambenih govora starine, a Tukidid ga je smatrao najvećim govorom čovjeka osuđenim na smrt.

Do nas je stiglo petnaest od šezdeset govora poznatih u Augustovo doba (već su se tada neki smatrali neautentičnima). Dvanaest govora vezano je u takozvane tetralogije, govore za obje strane u izmišljenim sporovima: dva su govora optužbe i dva obrane, a redaju se naizmjenice. Svi su govori sastavljeni za slučajeve ubojstva (φονικοὶ λόγοι).

Uzmah demokracije od polovine 5. st. pr. Kr, s naglaskom na aktivnom sudjelovanju građana u javnom prostoru (politika, sudstvo...) potaknuo je razvoj atičke proze. Snažnu potvrdu važnosti nove vještine govorenja u javnom životu Atene filolozi vide i u Antifontovim govorima, koji se nalaze na razmeđu između starog i novog govorništva.

O tekstu

Tekst koji čitamo pripada Antifontovu govoru Φαρμακείας κατὰ τῆς μητρυιᾶς, *Protiv maćeha radi ubojstva*. Govor se najčešće datira između 419. i 414.

pr. Kr.

Riječ je o govoru optužbe na suđenju za ubojstvo; sin optužuje maćehu da je prije nekoliko godina ubila oca. Optužba se temelji na dvije teze: da je maćeha dogovorila nabavku otrova, te da je oca ubila namjerno. Maćeha je nagovorila neku robinju da nabavi otrov – ljubavni napitak – i da ga ocu. Dok su otac i njegov prijatelj Filonej, robinjin ljubavnik, bili zajedno na večeri, robinja ih je otrovala. Obojica su umrla, a robinja je odmah kažnjena smrću. No „prava Klitemnestra“, tvrdi optužba, tužiteljeva je maćeha.

U ovom izvatku tužitelj upozorava da se smilovati treba pri slučajnim nezgodama ili nesrećama, a ovako beskrupulozna žena koja je namjerno ubila čovjeka to ne zaslužuje.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Antipho Orator, In novercam 26–27

ἡ μὲν γὰρ ἐκουσίως καὶ βουλεύσασα τὸν θάνατον ἀπέκτεινεν, ὁ δ' ἀκουσίως καὶ βιαίως ἀπέθανε. πῶς γὰρ οὐ βιαίως ἀπέθανεν, ὧς ἄνδρες; ὅς γ' ἐκπλεῖν ἔμελλεν ἐκ τῆς γῆς τῇσδε, παρὰ τε ἀνδρὶ φίλῳ αὐτοῦ εἰστιάτο· ἡ δὲ πέμψασα τὸ φάρμακον καὶ κελεύσασα ἐκείνῳ δοῦναι πιεῖν ἀπέκτεινεν ἡμῶν τὸν πατέρα. πῶς οὖν ταύτην ἐλεεῖν ἄξιόν ἐστιν ἢ αἰδοῦς τυγχάνειν παρ' ὑμῶν ἢ ἄλλου του; ἥτις αὐτὴ οὐκ ἠξίωσεν ἐλεῆσαι τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα, ἀλλ' ἀνοσίως καὶ αἰσχυρῶς ἀπώλεσεν.

οὕτω δέ τοι καὶ ἐλεεῖν ἐπὶ τοῖς ἀκουσίοις παθήμασι μᾶλλον προσήκει ἢ τοῖς ἐκουσίοις καὶ ἐκ προνοίας ἀδικήμασι καὶ ἀμαρτήμασι. καὶ ὥσπερ ἐκείνον αὕτη οὔτε θεοὺς οὔθ' ἥρωας οὔτ' ἀνθρώπους αἰσχυρθεῖσα οὐδὲ δείσας ἀπώλεσεν, οὕτω καὶ αὐτὴ ὑφ' ὑμῶν καὶ τοῦ δικαίου ἀπολομένη, καὶ μὴ τυχοῦσα μήτ' αἰδοῦς μήτ' ἐλέου μήτ' αἰσχύνης μηδεμιᾶς παρ' ὑμῶν, τῆς δικαιοσύνης ἂν τύχοι τιμωρίας.

Komentar

ἡ μὲν... ὁ δ' koordinacija pomoću čestica μὲν i δέ ovdje izriče suprotnost koju podupire i suprotnost subjekata: ona... a on...

Πῶς... ἀπέθανεν upitni prilog πῶς uvodi direktno pitanje, “kako...”

κελεύσασα § 267, glagol otvara mjesto dopuni u infinitivu **δοῦναι**: da...

δοῦναι § 307, glagol ima dopunu u infinitivu **πιεῖν**

πῶς... ἄξιόν ἐστιν upitni prilog **πῶς** uvodi direktno pitanje: kako...

ἄξιόν ἐστιν imenski predikat, fraza koja otvara mjesto dopuni u infinitivu

ἐλεεῖν rekcija: **τινα**; § 243, infinitiv u službi subjekta § 492

τυγχάνειν rekcija: **τινος**; § 231 (osnove § 321.19), infinitiv u službi subjekta § 492

ἦτις... οὐκ ἠξίωσεν odnosa zamjenica **ἦτις** uvodi zavisnu odnosnu rečenicu, „ona koja...”

ἠξίωσεν § 267, augment § 235, glagol otvara mjesto dopuni u infinitivu

ἐλεῆσαι rekcija: **τινα**; § 267

ἀλλ’... ἀπώλεσεν suprotni veznik **ἀλλά** uvodi nezavisnu suprotnu rečenicu, „nego...”

ἐλεεῖν rekcija: **τινα**; § 243, infinitiv u službi subjekta § 492

προσῆκει § 231, glagol otvara mjesto dopuni u infinitivu s funkcijom subjekta § 491

Καὶ ὥσπερ... οὕτω καὶ poredbeni veznik **ὥσπερ** uvodi zavisnu poredbenu rečenicu u korelaciji s rečenicom koju uvodi korelativ **οὕτω**: i kao što... tako i...

Poglavlje 16

Πλουτάρχου Βίοι παράλληλοι, Ἀλκιβιάδης 2.1–2.3

O tekstu

Sačuvana Plutarhova djela okupljena su u dvije zbirke: Βίοι παράλληλοι (*Usporedni životopisi*) i Ἠθικά (*Moralia, Spisi o moralu*). *Usporedni životopisi* donose biografije slavnih Grka i Rimljana, većinom historijskih ličnosti, u analognim parovima (Demosten i Ciceron, Aleksandar Veliki i Cezar, itd). Do nas je stiglo pedeset takvih tekstova u dvadeset jednom paru, jednoj četverostrukoj kombinaciji (Agid i Kleomen – Tiberije i Gaj Grakho) i četiri pojedinačna životopisa (među njima je i Artakserkso, jedini koji nije ni Grk ni Rimljanin). Životopisa je bilo više (izgubljen je npr. par Epaminonda – Scipion).

Parovi životopisa često su popraćeni rezimeom sličnosti i razlika (σύγκρισις), gdje redovno prednost ostvaruje Grk; *Usporedni životopisi* tako su i glorifikacija grčke prošlosti. No, Plutarha ne zanima toliko historiografija koliko biografija. On sam kaže οὐτε γὰρ ἱστορίας γράφομεν, ἀλλὰ βίους (Plut. Alex. 1.2). Životopisi se od povjesnice za nj razlikuju po tome što se karakter i osobnost, koji su u centru interesa biografa, mogu razumjeti i iz detalja, malih, svakodnevnih postupaka: οὐτε ταῖς ἐπιφανεστάταις πράξεσι πάντως ἔνεστι δῆλωσις ἀρετῆς ἢ κακίας, ἀλλὰ πρᾶγμα βραχὺ πολλάκις καὶ ῥῆμα καὶ παιδιὰ τις ἔμφασιν ἤθους ἐποίησε μᾶλλον ἢ μάχαι μυριόνεκροι καὶ παρατάξεις αἱ μέγισται καὶ πολιορκίαι πόλεων (“Vrlina ili mana često se ne otkrivaju u sjajnim pothvatima onoliko koliko u nevažnoj stvari, riječi, šali, koja karakter ocrtava bolje od bitaka s tisućama poginulih, od silnih vojničkih pohoda i opsada gradova”, ibid). Životopisi su, tako, plod filozofsko-etičkog pristupa, i imaju jasnu etičko-pedagošku (a ne zabavnu) intenciju.

Alkibijad (Ἀλκιβιάδης, oko 450. – 404. p. n. e) bio je slobodouman, iznimno bogat i talentiran atenski aristokrat, dominantna figura političke scene

posljednjih desetljeća V. st. Posebno je važnu ulogu odigrao pri odlučivanju o Sicilskoj ekspediciji (Thuc. 6). Izuzetnom je osobnom karizmom i govorničkim darom bio u stanju uspješno uvjeravati, čak i općiniti narodnu skupštinu. Bio je Periklov štićenik i omiljeni Sokratov učenik. No, Alkibijad je i krajnje kontroverzan lik; i suvremenici i historiografi, od Tukidida i Ksenofonta do Plutarha, njegovo djelovanje i život ocjenjuju na različite načine. Dojmljive portrete Alkibijada ostavili su Platon (u dijalogu Συμπόσιον, *Gozba*) i pseudo-Andokid (govor Κατὰ Ἀλκιβιάδου, *Protiv Alkibijada*).

U odabranom se odlomku prikazuje Alkibijadova φύσις, temeljna komponenta karaktera, koja se očituje već u djetinjstvu; kasnije će karakter oblikovati, osim slučaja (Τύχη), i vanjski utjecaji, a prvenstveno *odabir* (προαίρεσις) između dobra i zla, koji svaki veliki čovjek mora prije ili kasnije učiniti. Alkibijadova se narav na dojmljiv način očitovala u dvama događajima, jednom prilikom rvanja (παλαίειν) i drugi put za igranja piljcima (ἀστράγαλοι).

Pročitajte naglas grčki tekst.

Plut. Alcibiades 2.1–2.3

φύσει δὲ πολλῶν ὄντων καὶ μεγάλων παθῶν ἐν αὐτῷ, τὸ φιλόνηκον ἰσχυρότατον ἦν καὶ τὸ φιλόπρωτον, ὥς δῆλόν ἐστι τοῖς παιδικοῖς ἀπομνημονεύμασιν.

ἐν μὲν γὰρ τῷ παλαίειν πιεζούμενος, ὑπὲρ τοῦ μὴ πεσεῖν ἀναγῶν πρὸς τὸ στόμα τὰ ἄμματα τοῦ πιεζοῦντος, οἷος ἦν διαφαγεῖν τὰς χεῖρας. ἀφέντος δὲ τὴν λαβὴν ἐκείνου καὶ εἰπόντος· δάκνεις, ὦ Ἀλκιβιάδη, καθάπερ αἱ γυναῖκες, οὐκ ἔγωγε, εἶπεν, ἀλλ' ὥς οἱ λέοντες.

ἔτι δὲ μικρὸς ὢν ἔπαιζεν ἀστραγάλοις ἐν τῷ στενωπῷ, τῆς δὲ βολῆς καθηκούσης εἰς αὐτὸν ἄμαξα φορτίων ἐπήει. πρῶτον μὲν οὖν ἐκέλευε περιμεῖναι τὸν ἄγοντα τὸ ζεύγος· ὑπέπιπτε γὰρ ἡ βολὴ τῇ παρόδῳ τῆς ἀμάξης· μὴ πειθομένου δὲ δι' ἀγροικίαν, ἀλλ' ἐπάγοντος, οἱ μὲν ἄλλοι παῖδες διέσχον, ὁ δ' Ἀλκιβιάδης καταβαλὼν ἐπὶ στόμα πρὸ τοῦ ζεύγους καὶ παρατείνας ἑαυτὸν, ἐκέλευεν οὕτως, εἰ βούλεται, διεξελθεῖν, ὥστε τὸν μὲν ἄνθρωπον ἀνακροῦσαι τὸ ζεύγος ὀπίσω δείσαντα, τοὺς δ' ἰδόντας ἐκπλαγῆναι καὶ μετὰ βοῆς συνδραμεῖν πρὸς αὐτόν.

Komentar

οἷος ᾗν § 315; kopulativni glagol otvara mjesto nužnoj predikatnoj dopuni (imenski predikat, Smyth 910); fraza οἷός εἰμι § 473 B. 4, LSJ οἷος III.1.b

τῆς δὲ βολῆς βολή je “bacanje” u igri

ἐκέλευε § 231; kao *verbum dicendi* otvara mjesto akuzativu s infinitivom ὑπέπιπτε γάρ § 231; § 238; čestica γάρ najavljuje iznošenje razloga ili objašnjenja, “naime”

δι’ ἀγροικίαν ἀγροικία je “nekultura”, “priprostost”; četvrti u djelu Χαρακτῆρες ili Ἠθικοὶ χαρακτῆρες, *Karakterī*, peripatetičara Teofrasta iz Ereza (Θεόφραστος, oko 371. – oko 287. p. n. e), naslovljen je (χαρακτῆρ) ἀγροικίας

οἱ μὲν ἄλλοι... ὁ δ’ Ἀλκιβιάδης... koordinacija rečeničnih članova pomoću čestica μὲν... δέ...

εἰ βούλεται § 232; veznik εἰ uvodi protazu realne pogodbene rečenice (apodoza je οὕτως... διεξελθεῖν), § 475

Poglavlje 17

Λυσίου Ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων 14–17

O tekstu

Lizija (Λυσίας, oko 445. – nakon 380. p. n. e.) djelovao je u Ateni kao λογογράφος, profesionalni autor sudskih govora za druge; od nekoliko stotina njegovih govora sačuvano je tridesetak.

Oko 387. Liziju je angažirao nepoznati Atenjanin, sin tuženoga (ovaj je u međuvremenu preminuo) i šogor Aristofanov (Ἀριστοφάνης; on nema veze s komičkim pjesnikom). Aristofan je, zajedno s ocem Nikofemom, iz nepoznatih razloga smaknut oko 390, a njihova je imovina (χρήματα) u Ateni konfiscirana. Međutim, vrijednost imetka bila je ispod onoga što je javnost očekivala (Aristofan i Nikofem bili su bliski dvojici vrlo uspješnih vojskovođa, Kononu i Euagori). Zato je Aristofanov tast, otac Lizijina klijenta (za kojeg je govor napisan i koji je govor na sudu održao), optužen da je otuđio dio imovine u korist svoje kćeri i unuka. Optužba je tražila da Lizijin klijent državnoj riznici nadoknadi dio Aristofanove imovine koji je njegov otac navodno otuđio.

Lizijin govor ima dva cilja. Prvo, pokušava pokazati da veza Aristofana i klijentova oca nije bila tako tijesna kao što se tvrdi; bilo je drugih kojima je Aristofan više vjerovao, kojima bi prije povjerio vođenje svojih poslova, a govornikov otac, iako rodoljub, nije bio zainteresiran za politiku. Drugo, dokazuje da Aristofan i nije bio onoliko bogat koliko ljudi misle; imao je velike izdatke da bi postigao ugled u društvu, a i mnogi drugi ugledni Atenjani, pokazalo se nakon njihove smrti, bili su zapravo puno siromašniji nego što bi se očekivalo od njih, od njihovih očeva ili djedova.

Odabrani je odlomak dio argumentacije (πίστεις), koja u govoru slijedi odmah nakon proslova (προσίμιον). Govornik dokazuje da nije vjerojatno (εἰκός) da je njegov otac posjedovao Aristofanovu imovinu, zato što ženidbena

veza s Nikofemovom obitelji nije proizašla iz novčanih interesa, jednako kao što ni ostali brakovi u govornikovoj obitelji (oca s govornikovom majkom, govornikove druge sestre, govornika samog) nisu sklapani radi financijske koristi.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Lys. 19. Ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων 14–17

ἐκεῖνος γὰρ ὅτ' ἦν ἐν τῇ ἡλικίᾳ, παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην, τὴν ἐμὴν μητέρα ἔλαβεν οὐδὲν ἐπιφερομένην, ὅτι δὲ Ξενοφῶντος ἦν θυγάτηρ τοῦ Εὐριπίδου υἱός, ὃς οὐ μόνον ἰδίᾳ χρηστὸς ἐδόκει εἶναι, ἀλλὰ καὶ στρατηγεῖν αὐτὸν ἡξιώσατε, ὡς ἐγὼ ἀκούω.

τὰς τοίνυν ἐμὰς ἀδελφὰς ἐθελόντων τινῶν λαβεῖν ἀπρόικους πάνυ πλουσίων οὐκ ἔδωκεν, ὅτι ἐδόκουν κάκιον γεγονέναι, ἀλλὰ τὴν μὲν Φιλομήλῳ τῷ Παιανιεῖ, ὃν οἱ πολλοὶ βελτίῳ ἡγοῦνται εἶναι ἢ πλουσιώτερον, τὴν δὲ πένητι γεγεννημένῳ οὐ διὰ κακίαν, ἀδελφιδῷ δὲ ὄντι Φαίδρῳ τῷ Μυρρινουσίῳ, ἐπιδούς τετταράκοντα μνᾶς, καὶ τ' Ἀριστοφάνει τὸ ἴσον. πρὸς δὲ τούτοις ἐμοὶ πολλὴν ἐξὸν πάνυ προῖκα λαβεῖν ἐλάττω συνεβούλευσεν, ὥστε εἶδέναι ὅτι κηδεσταῖς χρησοίμην κοσμίῳ καὶ σώφροσι. καὶ νῦν ἔχω γυναῖκα τὴν Κριτοδήμου θυγατέρα τοῦ Ἀλωπεκῆθεν, ὃς ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἀπέθανεν, ὅτε ἡ ναυμαχία ἐγένετο ἐν Ἑλλησπόντῳ.

καίτοι, ὧ ἄνδρες δικασταί, ὅστις αὐτός τε ἄνευ χρημάτων ἔγημε τοῖν τε θυγατέροιν πολὺ ἀργύριον ἐπέδωκε τῷ τε υἱεῖ ὀλίγην προῖκα ἔλαβε, πῶς οὐκ εἰκὸς περὶ τούτου πιστεύειν ὡς οὐχ ἕνεκα χρημάτων τούτοις κηδεστὴς ἐγένετο;

Komentar

τοίνυν zaključni veznik, § 516.3

κάκιον γεγονέναι § 272; § 325.11; predikatni pridjev u srednjem rodu singulara slaže se sa subjektom muškog roda, § 365

πολλὴν... πάνυ prilog modificira pridjev, LSJ πάνυ A.1

ὥστε εἶδέναι § 317.4; ὥστε u zavisno posljedičnoj rečenici s infinitivom, § 473; *verbum sentiendi* otvara mjesto vezniku ὅτι i zavisno izričnoj rečenici, § 467

ὅτι... χρῆσοίμην s. 116; § 258; optativ u zavisno izričnoj rečenici iza sporednog (historijskog) vremena, § 467

ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἀπέθανεν § 254; § 324.8; ἀποθνήσκω ὑπό τινος kao pasiv glagola ἀποκτείνω, LSJ ἀποθνήσκω II.

ὅτε... ἐγένετο § 254; § 325.11; LSJ γίγνομαι A.I.3; veznik ὅτε uvodi zavisnu vremensku rečenicu, § 487

Poglavlje 18

Δημοσθένους Ὀλυνθιακός Γ, 24–26

O tekstu

U demokratskoj je Ateni najvažnije političke odluke donosila skupština (ἐκκλησία), tijelo koje se sastajalo otprilike četrdeset puta godišnje. U njemu je mogao sudjelovati svaki odrasli atenski građanin; obično bi se na sjednicama okupljalo njih oko šest tisuća, približno četvrtina ukupnog broja. Sačuvano je osam nedvojbeno autentičnih Demostenovih govora u kojima se obraća skupštini istupajući protiv Filipa Makedonskog. Svi govori potječu iz desetljeća 351.–341. Tri se bave sukobom Filipa s gradom Olintom, te se nazivaju *Olintskim govorima* (Ὀλυνθιακοὶ λόγοι).

Olint (Ὀλυνθος) bio je grad na Halkidskom poluotoku, najvažniji član Halkidskog saveza, jedine značajne grčke sile na sjevernom Egejskom moru. To je područje za Atenu bilo strateški važno jer je onuda prolazio opskrbeni put kojim se s obala Crnog mora uvozilo žito za atensko stanovništvo.

Mada još uvijek najbogatiji i najmoćniji grad kontinentalne grčke, Atena je u Demostenovo doba patila od ozbiljnih problema – kako vojnih (sramotno je poražena u tzv. Savezničkom ratu 357. – 355), tako i financijskih (u četvrtom stoljeću više nije imala prihoda od pomorskog carstva kao u petom, te joj je kronično nedostajalo novaca za sve potrebe, osobito za vojne akcije).

Halkidski je savez isprva, od 357, bio na strani Filipa Makedonskog, no u drugoj polovici desetljeća njihovi su se odnosi pogoršali. U bici na Krokrijskom polju (Κρόκριον, 352) Filip je teško porazio Fokidane, a neprestano je ratovao u Trakiji. Olinćane je Filipovo jačanje brinulo, te su se politički približavali Atenjanima. Tada i Demosten počinje u Filipu gledati veliku opasnost za Atenu; *Prva Filipika* vjerojatno je održana 351. Demosten se zalagao za stvaranje jednog stalnog vojnog kontingenta spremnog za intervenciju, i za drugi kontingent koji bi trajno djelovao isključivo na području sjevernog Egejskog mora. Pokušavao je i podići moral Atenjana i potaknuti ih na jači borbeni angažman.

Ujesen 349. Filip je upao na područje Halkidske lige, osvojio Toronu i Mekibernu, olintsku luku, i počeo opsadu samog Olinta. Olinćani su zatražili pomoć od Atenjana. Ovi su tripot poslali interventne snage; dvaput su bile nedostatne, a treći put već je bilo prekasno. Filipovi pristaše unutar Olinta izdali su savez i prepustili neprijatelju glavninu konjice. Filip je osvojio sve gradove na Halkidskom poluotoku te pobio ili u roblje prodao njihove građane. Sam je Olint razoren i nikad nije ponovo naseljen (tako da je danas, sa stajališta arheologa, najpotpunije očuvan grčki grad).

Sva tri *Olintska govora* nastala su u godini Filipova pohoda na Olint, 349./348. Prva su dva sigurno održana prije atenskih intervencija. Iz posljednjeg, trećeg govora, jasno je da se odnos snaga promijenio na štetu Atenjana. U uvodu govora (προοίμιον) Demosten upozorava sugrađane da su propustili priliku da uzvrate Filipu udarac, i sada moraju braniti sebe i svoje saveznike. U glavnom dijelu (ἀπόδειξις) najprije pripovijeda (διήγησις) o propuštenim prilikama da se Filip neutralizira, te opisuje sadašnju krizu; treba hitno poslati pomoć Olintu, inače će Filip napasti i Atenu. Pitanje je, međutim, kojim sredstvima pomoći Olintu. Demosten predlaže (πρόθεσις) osnivanje posebnog povjerenstva (νομοθέται) radi izmjene zakona o teoričkom fondu (θεωρικά).^{*} Demosten argumentira korisnost svojeg prijedloga (πίστεις). Tu prvenstveno apelira na emocije publike; Filip je neprijatelj i barbarin, Atenjani se mogu sramiti zbog svega što su mu dopustili da postigne. Sramota je i zanemariti ratovanje zbog nedostatka novaca, kao i zanemariti državni interes radi zabave publike. Tako nisu postupali Atenjani slavnoga doba, doba Aristida, Nikije, Perikla; oni su se brinuli za javno dobro, a sami su živjeli skromno. Nasuprot tome, u ovom času ni vanjska ni unutrašnja politika Atene nije dobra. Vode je političari koji ugađaju narodu, a misle na vlastitu korist. U zaključku (ἐπίλογος) Demosten poziva skupštinu da promijene to stanje, da svaki građanin dobiva dio državnih sredstava kao naknadu za služenje državi, u miru, u ratu, kao administrator ako nije sposoban za rat. To nije niti poticanje nerada, niti preusmjeravanje novaca onih koji rade onima koji su lijeni; treba se vratiti praksi prošlih generacija. Govor završava željom da bogovi nadahnu skupštinu da odabere najbolje rješenje.

U ovdje odabranom odlomku, Demosten opisuje kako su se ponašali slavni

^{*}Uspostavljen vjerojatno početkom četvrtog stoljeća, teorički je fond prvotno financirao ulaznice za siromašnije atenske građane na kazališnim predstavama tijekom Dionizija i Lenaja; do sredine stoljeća, počela se koristiti i za druge socijalne namjene, postajući ideološki važna kao “vezivno tkivo atenske demokracije”. Zato je fond bio zaštićen nizom zakona, te mu je namjenu smjelo mijenjati isključivo posebno povjerenstvo. Demosten i njegovi pristaše smatrali su fond simbolom svega što je u Ateni “otišlo ukrivo”; trošilo se na nevažne stvari umjesto da se financirala obrana od Filipa.

državnici prošlih generacija, kako su se brinuli za vanjskopolitičko i unutar-njepolitičko opće dobro, ali su sami živjeli skromno; u to se svatko može i danas uvjeriti, uspoređujući njihove kuće s kućama ostalih građana.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Dem. Olynthiaca III 24–26

ἐκεῖνοι τοίνυν, οἷς οὐκ ἐχαρίζονθ' οἱ λέγοντες οὐδ' ἐφίλουν αὐτοὺς ὥσπερ ὑμᾶς οὗτοι νῦν, πέντε μὲν καὶ τετταράκοντ' ἔτη τῶν Ἑλλήνων ἤρξαν ἐκόντων, πλείω δ' ἢ μύρια τάλαντ' εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήγαγον, ὑπήκουε δ' ὁ ταύτην τὴν χώραν ἔχων αὐτοῖς βασιλεύς, ὥσπερ ἐστὶ προσῆκον βάρβαρον Ἑλλησι, πολλὰ δὲ καὶ καλὰ καὶ πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἔστησαν τρόπαι' αὐτοὶ στρατευόμενοι, μόνον δ' ἀνθρώπων κρείττω τὴν ἐπὶ τοῖς ἔργοις δόξαν τῶν φθονούντων κατέλιπον.

ἐπὶ μὲν δὴ τῶν Ἑλληνικῶν ἦσαν τοιοῦτοι· ἐν δὲ τοῖς κατὰ τὴν πόλιν αὐτὴν θεάσασθ' ὅποιοι, ἐν τε τοῖς κοινοῖς κἂν τοῖς ἰδίοις. δημοσίᾳ μὲν τοίνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκεύασαν ἡμῖν ἱερῶν καὶ τῶν ἐν τούτοις ἀναθημάτων, ὥστε μηδενὶ τῶν ἐπιγιγνομένων ὑπερβολὴν λελεῖφθαι· ἰδίᾳ δ' οὕτω σώφρονες ἦσαν καὶ σφόδρ' ἐν τῷ τῆς πολιτείας ἡθελί μόνοντες, ὥστε τὴν Ἀριστείδου καὶ τὴν Μιλτιάδου καὶ τῶν τότε λαμπρῶν οἰκίαν εἶ τις ἄρ' οἶδεν ὑμῶν ὅποια ποτ' ἐστίν, ὁρᾷ τῆς τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέραν οὔσαν...

Komentar

ἐκεῖνοι sc. οἱ ὑμῶν πρόγονοι

ταύτην τὴν χώραν sc. Μακεδονίαν; u Periklovo je doba makedonski kralj bio Perdika II.

ὁ... ἔχων... βασιλεύς hiperbat

βάρβαρον Ἑλλησι sc. ὑπήκουε

πολλὰ δὲ καὶ καλὰ... τρόπαι' hiperbat

αὐτοὶ στρατευόμενοι αὐτοὶ naglašava da Atenjani trebaju *osobno* ratovati (u ovo su vrijeme inače redovno u intervencije slali plaćenike)

κρείττω... τῶν φθονούντων hiperbat

ἐπὶ μὲν δὴ... ἐν δὲ τοῖς... koordinacija rečeničnih članova; česticom δὴ uvodi se zaključak, “dakle”, § 516.5

τῶν Ἑλληνικῶν τὰ Ἑλληνικά “grčka politika”, usp. DGE / Logeion Ἑλληνικός B.I.3

ὅποιοι sc. ἦσαν

οἰκοδομήματα... ἱερῶν hiperbat

τοιαῦτα... καὶ τοσαῦτα... ὥστε... pokazne zamjenice otvaraju mjesto zavisnoj posljedičnoj rečenici

οὕτω σὺφρονες ἦσαν... καὶ... μένοντες... ὥστε... ὁρᾷ prilog οὕτω, u korelaciji s veznikom ὥστε, otvara mjesto zavisno posljedičnoj rečenici, čiji predikat ovdje *nije* u infinitivu zbog pogodbene protaze εἰ... οἶδεν; za misao usp. Hor. Od. 2, 15, 13: *Privatus illis census erat brevis, Commune magnum.*

ἐν τῷ τῆς πολιτείας ἦθι Demosten se ovdje vjerojatno koristi riječju πολιτεία u značenju LSJ s. v. III.2, “republika”

τῶν τότε λαμπρῶν sc. ἀνδρῶν; LSJ λαμπρός A.II

εἰ... οἶδεν... ὁρᾷ... pogodbena zavisna rečenica, realna § 475; apodoza je ujedno i zavisno posljedična rečenica, v. gore

εἰ... ἄρ’ οἶδεν... ὅποια... § 317.4; ὅποιος iza *verbum sentiendi* otvara mjesto zavisno upitnoj rečenici, § 469; § 516.1; ἄρα daje živost pitanjima, Smyth 2793

ὅποια ποτ’ ἐστίν § 315; zamjenica kao imenski dio predikata, Smyth 909; pitanje pojačano enklitikom, LSJ ποτε III.3, “kakva je uopće”

ὁρᾷ... οὐδὲν σεμνοτέραν οὔσαν predikatni particip uz *verbum sentiendi* protježe se na objekt, § 502.a

τῆς τοῦ γείτονος sc. οἰκίας

Poglavlje 19

Ἱπποκράτους Περὶ ἐρῆς νοῦσου 1

O autoru

Ἱπποκράτης ὁ Κῷος, Hipokrat s Kosa (oko 460. – oko 370. pr. Kr.) najznamenitiji je grčki liječnik, jedna od najvažnijih ličnosti povijesti medicine; često se naziva i ocem medicine. Smatra se utemeljiteljem hipokratske škole medicine koja je liječništvo utemeljila kao zasebnu znanstvenu disciplinu, odvojivši je s jedne strane od filozofije i s druge strane od magijskih i nadriječničkih praksi.

Hipokratovo medicinsko učenje sačuvano je u medicinskim spisima zbirke *Corpus Hippocraticum*, šezdesetak djela uglavnom nepoznatih autora; autorstvo samoga Hipokrata nije dokazano ni za jedan spis. Zbirka okuplja djela takozvane koške škole, središta stjecanja i prakticiranja medicinskog znanja s otoka Kosa, a nastala je u drugoj polovici 5. st. pr. Kr.

Tekstovi hipokratskog korpusa pripadaju jonskoj prozi; u počecima formiranja proznog izraza nekoliko značajnih medicinskih autora bilo je porijeklom iz jonske Grčke, te je njihov dijalekt postao kanonskim za medicinske tekstove.

O tekstu

Odlomak koji donosimo dio je spisa Περὶ ἐρῆς νοῦσου, *O svetoj bolesti*, posvećenog epilepsiji (ili nizu neuroloških poremećaja s epilepsiji sličnim simptomima), za koju se u starini smatralo da je uzrokuju i ljudima daju božanstva. Osporavajući takva poimanja hipokratski autor već na početku iznosi stav da je epilepsija božanska utoliko koliko su i sve ostale bolesti, uzrokovane prirodnim elementima, božanske. Sveta se bolest, prema hipokratskom autoru, može liječiti, ali to nikako ne smije biti uz pomoć raznih magijskih ili drugih nemedicinskih, neznanstvenih postupaka.

Od obilježja jonskog dijalekta, uz uobičajeno jonsko eta, ovdje ćemo naići i na nestegnute oblike (καλεομένης, θεοσεβέες, δοκέουσιν...), na kapa refleks umjesto pi oblika (ὅκως umjesto ὅπως), na jonske oblike deklinacije (προφάσιος) i drugo (νούσημα umjesto νόσημα).

Pročitajte naglas grčki tekst.

Hippoc. De morbo sacro 1

Περὶ μὲν τῆς ἱερῆς νόσου καλεομένης ὧδ' ἔχει· οὐδὲν τί μοι δοκέει τῶν ἄλλων θειοτέρη εἶναι νόσων οὐδὲ ἱερωτέρη, ἀλλὰ φύσιν μὲν ἔχει ἣν καὶ τὰ λοιπὰ νουσήματα, ὅθεν γίνεται. Φύσιν δὲ αὐτῇ καὶ πρόφασιν οἱ ἄνθρωποι ἐνόμισαν θεῖόν τι πρῆγμα εἶναι ὑπὸ ἀπειρίης καὶ θαυμασιότητος, ὅτι οὐδὲν ἔοικεν ἐτέρησι νόσοισιν· καὶ κατὰ μὲν τὴν ἀπορίην αὐτοῖσι τοῦ μὴ γινώσκειν τὸ θεῖον αὐτῇ διασώζεται, κατὰ δὲ τὴν εὐπορίην τοῦ τρόπου τῆς ἰήσιος ᾧ ἰῶνται, ἀπόλλυται, ὅτι καθαρμοῖσί τε ἰῶνται καὶ ἐπαοιδῇσιν. Εἰ δὲ διὰ τὸ θαυμάσιον θεῖον νομιεῖται, πολλὰ τὰ ἱερὰ νουσήματα ἔσται καὶ οὐχὶ ἓν, ὥς ἐγὼ ἀποδείξω ἕτερα οὐδὲν ἥσσον ἐόντα θαυμάσια οὐδὲ τερατώδεα, ἃ οὐδεὶς νομίζει ἱερὰ εἶναι. Τοῦτο μὲν γὰρ οἱ πυρετοὶ οἱ ἀμφημερινοὶ καὶ οἱ τριταῖοι καὶ οἱ τεταρταῖοι οὐδὲν ἥσσον μοι δοκέουσιν ἱεροὶ εἶναι καὶ ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι ταύτης τῆς νόσου, ὧν οὐ θαυμασίως γ' ἔχουσιν· τοῦτο δὲ ὁρέω μαινομένους ἀνθρώπους καὶ παραφρονέοντας ἀπὸ μηδεμιᾶς προφάσιος ἐμφανέος, καὶ πολλὰ τε καὶ ἄκαιρα ποιέοντας, ἓν τε τῷ ὕπνῳ οἶδα πολλοὺς οἰμώζοντας καὶ βοῶντας, τοὺς δὲ πνιγομένους, τοὺς δὲ καὶ ἀναΐσσοντάς τε καὶ φεύγοντας ἔξω καὶ παραφρονέοντας μέχρις ἂν ἐπέγρωνται, ἔπειτα δὲ ὑγιέας ἐόντας καὶ φρονέοντας ὥσπερ καὶ πρότερον, ἐόντας τ' αὐτέους ὠχρούς τε καὶ ἀσθενέας, καὶ ταῦτα οὐχ' ἄπαξ, ἀλλὰ πολλάκις, ἄλλα τε πολλὰ ἐστὶ καὶ παντοδαπὰ ὧν περὶ ἐκάστου λέγειν πούλως ἂν εἴη λόγος. Ἐμοὶ δὲ δοκέουσιν οἱ πρῶτοι τοῦτο τὸ νόσημα ἀφιερῶσαντες τοιοῦτοι εἶναι ἄνθρωποι οἵοι καὶ νῦν εἰσι μάγοι τε καὶ καθάρται καὶ ἀγύρται καὶ ἀλαζόνες, ὁκόσοι δὴ προσποιέονται σφόδρα θεοσεβέες εἶναι καὶ πλεόν τι εἰδέναι.

Komentar

καλεομένης § 243, jonski (nestegnuti) oblik umjesto καλουμένης

ὅδ' ἔχει ἔχω + adverb: biti...+ adverb ili pridjev

μοι δοκέει § 243, jonski umjesto δοκεῖ, glagol otvara mjesto dopuni u vidu nominativa s infinitivom § 491.2

ἦν odnosna zamjenica ἦν uvodi zavisnu odnosnu rečenicu, odnosi se na riječ φύσιν; glagol je neizrečen jer isti kao i u glavnoj rečenici (ἔχει)

γίνεται § 231 (osnove § 325.11), jonski oblik umjesto γίγνομαι

ὅθεν γίνεται odnosni prilog ὅθεν uvodi zavisnu odnosnu rečenicu: odakle, iz čega

τοῦ μὴ γινώσκειν § 231, jonski oblik umjesto γινώσκειν (osnove § 324.12), supstantivirani infinitiv § 497

Εἰ... νομίζεται pogodbeni veznik εἰ uvodi zavisnu realnu pogodbenu rečenicu (stvarni uvjet ispunjenja radnje)

έόντα § 315, jonski oblik umjesto ὄντα, predikatni particip: da...

ἃ... νομίζει odnosna zamjenica ἃ uvodi zavisnu odnosnu rečenicu, odnosi se na ἕτερα (νουσήματα)

μοι δοκοῦσιν § 243, jonski oblik umjesto δοκοῦσιν, otvara mjesto dopuni u formi nominativa s infinitivom § 491.2: da...

ὣν... ἔχουσιν odnosna zamjenica ὣν uvodi zavisnu odnosnu rečenicu, odnosi se na nominative iz glavne rečenice

ὁρέω § 243, jonski (nestegnuti) oblik umjesto ὁράω, akuzativi koji slijede dopune su ovom glagolu

παραφρονέοντας § 243, jonski (nestegnuti) oblik umjesto παραφρονοῦντας

ποιέοντας § 243, jonski (nestegnuti) oblik umjesto ποιοῦντας

παραφρονέοντας § 243, jonski (nestegnuti) oblik umjesto παραφρονοῦντας

ἐπέγρωνται složnica ἐγείρω, § 292; osnovu vidi LSJ s. v.

μέχρις ἂν ἐπέγρωνται vremenski veznik μέχρις uvodi zavisnu vremensku rečenicu pogodbenog značenja (eventualna iterativna rečenica): „dok god...”

έόντας § 315, jonski oblik (nestegnuti) umjesto ὄντας

φρονέοντας § 243, jonski (nestegnuti) oblik umjesto φρονοῦντας

έόντας § 315, jonski oblik (nestegnuti) umjesto ὄντας

παντοδαπὰ (ἔστι) imenski predikat; kopula nije izrečena jer je jednaka pret-hodnoj

ὣν περὶ ἐκάστου λέγειν πουλὺς ἂν εἴη λόγος odnosna zamjenica ὣν uvodi zavisnu odnosnu rečenicu: od toga...

δοκέουσιν § 243, jonski nestegnuti oblik umjesto **δοκοῦσιν**, otvara mjesto dopuni u formi nominativa s infinitivom § 491.2

τοιοῦτοι... οἷοι... ὅσοι niz korelativnih rečenica koje uvode korelativne zamjenice: takvi... koji... koliki...

καθάρται čistitelji, oni koji izvode ritual pročišćavanja

προσποιέονται § 243, jonski nestegnuti oblik umjesto **προσποιοῦνται**, otvara mjesto dopuni u vidu nominativa s infinitivom

εἰδέναι § 317.4, nominativ s infinitivom § 491.2 (nominativ se ne ponavlja)

Poglavlje 20

Ἀρριανοῦ

Ἀναβάσεως Ἀλεξάνδρου Ζ α, 4–6

O tekstu

Pišući po uzoru na pet stoljeća starijeg Ksenofonta (na kojeg aludira već naslov djela), Flavije Arijan (oko 95. – Atena, oko 175) slavi podvige Aleksandra Velikog (Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, 356.–323. p. n. e). Tog makedonsko-grčkog junaka iz daleke prošlosti – Arijan je od Aleksandra udaljen kao mi od Marka Marulića – historiograf prikazuje trudeći se da od mnoštva postojećih povjesnica odabere one najpouzdanije. U potrazi za istinom, nastaje portret Aleksandra koji je nevjerojatno uspješan, ali ne bez mana, te čije je spektakularne pohode okončala prerana smrt (13. lipnja 323. p. n. e).

Posljednja od sedam knjiga *Aleksandrova pohoda* pripovijeda o kraju slavnog vojskovođe. Stigavši do Pasargade i Perzepolisa, prijestolnice Ahemenidskog Carstva, Aleksandar je razmišljao što dalje. Želio je ići do Perzijskog mora i ušća Inda, ali, neki tvrde, i u Sjevernu Afriku, pa preko Heraklovih stupova do Gadesa (Cádiz); drugi tvrde da je namjeravao osvojiti Skitiju i Meotsko jezero (Azovsko more); treći, da je planirao i pohod na Siciliju i Japigiju (Kalabriju). Arijan iznosi svoje mišljenje o Aleksandrovim namjerama, točnije o nesaznatljivosti tih namjera, naznačava veličinu njegove ambicije i njezin psihički izvor, ali iznosi i anegdotu o reakciji indijskih mudraca na tu ambiciju.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Arr. Alexandri anabasis 7.1.4-7.1.6

ἐγὼ δὲ ὅποια μὲν ἦν Ἀλεξάνδρου τὰ ἐνθυμήματα οὔτε ἔχω ἀτρε-
κῶς συμβάλλειν οὔτε μέλει ἔμοιγε εἰκάζειν, ἐκεῖνο δὲ καὶ αὐτὸς
ἂν μοι δοκῶ ἰσχυρίσασθαι, οὔτε μικρόν τι καὶ φαῦλον ἐπινοεῖν
Ἀλέξανδρον οὔτε μείναι ἂν ἀτρεμοῦντα ἐπ’ οὐδενὶ τῶν ἤδη κε-
κτημένων, οὐδὲ εἰ τὴν Εὐρώπην τῇ Ἀσίᾳ προσέθηκεν, οὐδ’ εἰ
τὰς Βρεττανῶν νήσους τῇ Εὐρώπῃ, ἀλλὰ ἔτι ἂν ἐπέκεινα ζητεῖν
τι τῶν ἡγνοημένων, εἰ καὶ μὴ ἄλλω τῷ, ἀλλὰ αὐτόν γε αὐτῷ ἐρί-
ζοντα.

καὶ ἐπὶ τῷδε ἐπαινῶ τοὺς σοφιστὰς τῶν Ἰνδῶν, ὧν λέγουσιν
ἔστιν οὗς καταληφθέντας ὑπ’ Ἀλεξάνδρου ὑπαιθρίους ἐν λειμῶνι,
ἵναπερ αὐτοῖς διατριβαὶ ἦσαν, ἄλλο μὲν οὐδὲν ποιῆσαι πρὸς τὴν
ὄψιν αὐτοῦ τε καὶ τῆς στρατιᾶς, κρούειν δὲ τοῖς ποσὶ τὴν γῆν ἐφ’
ἧς βεβηκότες ἦσαν. ὥς δὲ ἤρετο Ἀλέξανδρος δι’ ἐρμηνέων ὅ τι
νοοῖ αὐτοῖς τὸ ἔργον, τοὺς δὲ ὑποκρίνασθαι ὧδε·

βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, ἄνθρωπος μὲν ἕκαστος τοσόνδε τῆς γῆς
κατέχει ὅσονπερ τοῦτό ἐστιν ἐφ’ ὅτῳ βεβήκαμεν· σὺ δὲ ἄνθρωπος
ὢν παραπλήσιος τοῖς ἄλλοις, πλήν γε δὴ ὅτι πολυπράγμων καὶ
ἀτάσθαλος, ἀπὸ τῆς οἰκείας τοσαύτην γῆν ἐπεξέρχῃ πράγματα
ἔχων τε καὶ παρέχων ἄλλοις. καὶ οὖν καὶ ὀλίγον ὕστερον ἀπο-
θανῶν τοσοῦτον καθέξεις τῆς γῆς ὅσον ἐξαρκεῖ ἐντεθάφθαι τῷ
σώματι.

Komentar

ὅποια μὲν ἦν... ἐκεῖνο δὲ... koordinacija rečeničnih članova pomoću čestice μὲν... δέ...; korelacija surečenica ostvarena odnosnom zamjenicom i pokaznim antecedentom (koji ovdje dolazi nakon odnosne rečenice)

συμβάλλειν § 231; συμβάλλω je alternativni oblik glagola συμβάλλω

μέλει ἔμοιγε § 325.16; naglašen oblik lične zamjenice § 206.2

ἂν... ἰσχυρίσασθαι § 267; § 261, § 269; infinitiv s ἂν ima potencijalno značenje § 506; ἰσχυρίζομαι kao *verbum sentiendi* otvara mjesto akuzativu s infinitivom

μεῖναι ἂν ἀτρεμοῦντα infinitiv s ἂν ima potencijalno značenje § 506 (apodoza irealne pogodbene rečenice)

εἰ... προσέθηκεν složenica glagola τίθημι, § 306; protaza irealne pogodbene rečenice, § 478 (apodoza je akuzativ s infinitivom μεῖναι ἂν ἀτρεμοῦντα)

οὐδ' εἰ τὰς Βρεττανῶν νήσους sc. προσέθηκεν

ἂν... ζητεῖν § 231; infinitiv s ἂν ima potencijalno značenje § 506 (apodoza irealne pogodbene rečenice)

αὐτόν γε čestica ističe zamjenicu, koja ovdje ima funkciju lične, limitativno: on (Aleksandar, kakav je bio)

ἔστιν οὗς akuzativ (zbog akuzativa s infinitivom) fraze ἔστιν οἷ “neki”, § 443 bilj. 2, LSJ εἰμί A.IV

ἵναπερ zavisni veznik ἵνα otvara mjesto namjernoj rečenici § 470; veznik je pojačan enklitičnom česticom περ, § 519.2

αὐτοῖς... ἦσαν preterit u namjernoj rečenici zbog asimilacije načina, Smyth 2205

νοοῖ § 243; u zavisno upitnoj rečenici iza sporednoga (historijskog) vremena predikat je u optativu § 469

τοσόνδε... ὅσονπερ... korelacija surečenica ostvarena pokaznim antecedentom i odnosnim konektorom, Smyth 2503; kod pokazne zamjenice naglašen je demonstrativni aspekt, LSJ τοσόσδε

κατέχει § 231, ὅσοσπερ “baš koliko” LSJ ὅσος III.4

πλήν γε δὴ kombinacija čestica naglašava ograničavanje izrečeno nepravim prijedlogom πλήν (Denniston 245)

πλήν... ὅτι kombinacija nepravog prijedloga i veznika uvodi zavisno izričnu rečenicu, “osim što”

πολυπράγμων καὶ ἀτάσθαλος sc. εἶ ili ὦν

ἔχων τε καὶ παρέχων § 231; kombinacija veznika τε καὶ povezuje komplementarne elemente, ponekad je drugi član značenjski jači od prvog, Smyth 4.60.208 2974

καὶ οὖν kombinacija čestica znači “i zaista”; Denniston, *Greek Particles* (Oxford 1934, 1954), smatra je vrlo rijetkom

τοσοῦτον... ὅσον korelacija surečenica ostvarena pokaznim antecedentom i odnosnom zamjenicom kao konektorom, Smyth 2503

ἐξαρκεῖ § 243; ἐξαρκέω τινί s infinitivom koji pokazuje svrhu, § 495

ἐντεθάφθαι oblik glagola ἐνταφιάζω

Poglavlje 21

Πλάτωνος Συμπόσιον 203b–203e

O tekstu

Odlomak je dio Sokratova govora o Erotu iz Platonova dijaloga *Συμπόσιον* (*Gozba*), djela nastalog između 385. i 370. p. n. e. Dijalog, koji se odigrava na gozbi kod atenskoga tragičkog pjesnika Agatona, nakon njegove pobjede na Dionizijama 416, razmatra pojam ljubavi (ἔρως). Odavde potječe Sokratova pohvala Erotu koja je bila jedan od izvora renesansnog pojma *platonске ljubavi*.

U Platonovu prikazu, Sokrat izlaže posljednji, poslije petorice sudionika gozbe. No, počinje tuđim riječima; prepričava što je čuo i naučio od proročice Diotime iz Mantineje. Dotad je Sokrat o erosu mislio poput svojih drugova s gozbe. Tako je Diotima Sokratu ono što je on svojim učenicima.

Pohvala Erotu u ovom odlomku prikazuje njegovo mitsko porijeklo koje je odredilo i njegov karakter.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Plat. Symposium 203b-203e

ὅτε γὰρ ἐγένετο ἡ Ἀφροδίτη, ἡστιῶντο οἱ θεοὶ οἳ τε ἄλλοι καὶ ὁ τῆς Μήτηδος υἱὸς Πόρος. ἐπειδὴ δὲ ἐδείπνησαν, προσαιτήσουσα οἷον δὴ εὐωχίας οὔσης ἀφίκετο ἡ Πενία, καὶ ἦν περὶ τὰς θύρας. ὁ οὖν Πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος — οἶνος γὰρ οὕτω ἦν — εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρημένος ἡῤδεν. ἡ οὖν Πενία ἐπιβουλεύουσα διὰ τὴν αὐτῆς ἀπορίαν παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου, κατακλίνεται τε παρ' αὐτῷ καὶ ἐκύησε τὸν ἔρωτα. διὸ δὴ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρως,

γεννηθεῖς ἐν τοῖς ἐκείνης γενεθλίοις, καὶ ἅμα φύσει ἐραστής ὢν περὶ τὸ καλὸν καὶ τῆς Ἀφροδίτης καλῆς οὔσης. ἅτε οὖν Πόρου καὶ Πενίας υἱὸς ὢν ὁ Ἔρως ἐν τοιαύτῃ τύχῃ καθέστηκεν. πρῶτον μὲν πένης αἰεὶ ἐστὶ, καὶ πολλοῦ δεῖ ἀπαλός τε καὶ καλός, οἷον οἱ πολλοὶ οἷονται, ἀλλὰ σκληρὸς καὶ αὐχμηρὸς καὶ ἀνυπόδητος καὶ ἄοικος, χαμαιπετής αἰεὶ ὢν καὶ ἄστρωτος, ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος, τὴν τῆς μητρὸς φύσιν ἔχων, αἰεὶ ἐνδεία σύνοικος. κατὰ δὲ αὐτὸν πατέρα ἐπίβουλός ἐστι τοῖς καλοῖς καὶ τοῖς ἀγαθοῖς, ἀνδρεῖος ὢν καὶ ἴτης καὶ σύντονος, θηρευτὴς δεινός, αἰεὶ τινὰς πλέκων μηχανάς, καὶ φρονήσεως ἐπιθυμητὴς καὶ πόριμος, φιλοσοφῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου, δεινὸς γόης καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής· καὶ οὔτε ὡς ἀθάνατος πέφυκεν οὔτε ὡς θνητός, ἀλλὰ τοτὲ μὲν τῆς αὐτῆς ἡμέρας θάλλει τε καὶ ζῇ, ὅταν εὐπορήσῃ, τοτὲ δὲ ἀποθνήσκει, πάλιν δὲ ἀναβιώσκειται διὰ τὴν τοῦ πατρὸς φύσιν, τὸ δὲ ποριζόμενον αἰεὶ ὑπεκρεῖ, ὥστε οὔτε ἀπορεῖ Ἔρως ποτὲ οὔτε πλουτεῖ, σοφίας τε αὐτὸς καὶ ἀμαθίας ἐν μέσῳ ἐστίν.

Komentar

γὰρ čestica ovdje u eksplanatornoj ili emfatičkoj funkciji: naime, baš
ὅτε γὰρ ἐγένετο vremenski veznik ὅτε uvodi vremensku rečenicu u inverznom položaju: kada...

Πόρος sin Metide, u *Gozbi* personifikacija snalažljivosti

δὲ čestica ovdje blago adverbativnog značenja, u naraciji nastavlja razvijanje misli: a...

ἐπειδὴ δὲ ἐδείπνησαν vremenski veznik ἐπειδὴ uvodi vremensku rečenicu u inverznom položaju: kada

γὰρ čestica ovdje u eksplanatornoj ili emfatičkoj funkciji: naime, baš

διὸ (= δι' ὅ) zato, zbog toga

δὴ čestica naglašava i ističe neki dio iskaza vrlo precizno: upravo, stvarno, u stvari, točno

ἅτε... ὢν § 503.2.b, ἅτε s participom ovdje izriče uzrok kako ga doživljava govornik

πολλοῦ δεῖ fraza u rečenici ima adverbnu funkciju: daleko od...
οἷον... οἴονται poredbena rečenica koju uvodi odnosni korelativ οἷον u zna-
čenju „kao što...”

τοτὲ μὲν... τοτὲ δὲ... koordinirana suprotnost: jednom... zatim...

Poglavlje 22

Λόγγου Τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην λόγος Α 13.4–6

O autoru

Poput Ahileja Tacija, Haritona, Ksenofonta Efeškog i Heliodora, Λόγγος (Longo, II–III st. n. e.) je autor helenističkog ljubavnog romana. O Longu nema pouzdanih biografskih podataka, čak ni što se imena tiče; ni njegova povezanost s otokom Lezbom nije zajamčena.

O tekstu

Longov roman Τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην λόγοι Δ (*Pripovijesti o Dafnisu i Hloji*), ili Ποιμενικά τὰ κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην (*Pastirske zgode Dafnisa i Hloje*), kraće Δάφνις καὶ Χλόη, pripovijeda tipičnu priču grčkog ljubavnog romana, ali na mnogo jednostavniji način. Dvoje prekrasnih mladih ljudi zaljubi se jedno u drugo, ali ljubav nailazi na niz prepreka koje im ne daju da budu zajedno; napokon, nakon niza peripetija koje uključuju i dva neočekivana prepoznavanja, sve se rješava i otkriva se da Dafnis i Hloja nisu ubogi pastiri, nego bogati zemljoposjednici; nakon svadbe, oni žive sretni i zadovoljni na rodnome Lezbu.

Specifičnost je Longova romana bukolski, pastirski ambijent, i nadomještanje “geografskih” peripetija (putovanja razdvojenih ljubavnika) psihološkima: dvoje mladih polako i postupno shvaća da su zaljubljeni, prolazeći svojevrstan “sentimentalni odgoj” (grčki roman inače konvencionalno prikazuje “ljubav na prvi pogled”); također, ritam pastirskog života, koji izaziva razdvojenost zaljubljenih, u ovom romanu nadomješta igre sudbine i mahinacije zlotvora.

Odlomak iz prve knjige *Pastirskih zgoda Dafnisa i Hloje* prikazuje petnaestogodišnjeg Dafnisa i trinaestogodišnju Hloju, čuvare ovaca i koza, koji se

u proljeće, provodeći na paši čitav dan zajedno, svake večeri razilaze, svatko svojoj kući. Dafnis je jednog dana upao u zamku za vukove, izvukao se neozlijeđen, ali se morao oprati; Hloja je ostala općinjena njegovom ljepotom, ali je smatrala da je uzrok te ljepote kupanje. Sljedećeg dana, dok stada pasu, Dafnis svira siringu (Panovu frulu).

Pročitajte naglas grčki tekst.

Longus scr. erot. Daphnis et Chloe 1.13.4–1.13.6

Τῆς δὲ ἐπιούσης ὡς ἦκον εἰς τὴν νομὴν, ὁ μὲν Δάφνις ὑπὸ τῇ δρυὶ τῇ συνήθει καθεζόμενος ἐσύριττε καὶ ἅμα τὰς αἴγας ἐπεσκόπει κατακειμένας καὶ ὥσπερ τῶν μελῶν ἀκροωμένας, ἡ δὲ Χλόη πλησίον καθημένη τὴν ἀγέλην μὲν τῶν προβάτων ἐπέβλεπε, τὸ δὲ πλεόν εἰς Δάφνιν ἑώρα· καὶ ἐδόκει καλὸς αὐτῇ συρίττων πάλιν, καὶ αὖθις αἰτίαν ἐνόμιζε τὴν μουσικὴν τοῦ κάλλους, ὥστε μετ' ἐκεῖνον καὶ αὐτὴ τὴν σύριγγα ἔλαβεν, εἴ πως γένοιτο καὶ αὐτὴ καλή.

Ἐπεισε δὲ αὐτὸν καὶ λούσασθαι πάλιν καὶ λουόμενον εἶδε καὶ ἰδοῦσα ἤψατο καὶ ἀπῆλθε πάλιν ἐπαινέσασα, καὶ ὁ ἔπαινος ἦν ἔρωτος ἀρχή. Ὁ τι μὲν οὖν ἐπασχεν οὐκ ἤδει νέα κόρη καὶ ἐν ἀγροικίᾳ τεθραμμένη καὶ οὐδὲ ἄλλου λέγοντος ἀκούσασα τὸ τοῦ ἔρωτος ὄνομα· ἄση δὲ αὐτῆς εἶχε τὴν ψυχὴν, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν οὐκ ἐκράτει καὶ πολλὰ ἐλάλει Δάφνιν· τροφῆς ἡμέλει, νύκτωρ ἡγρύπνει, τῆς ἀγέλης κατεφρόνει· νῦν ἐγέλα, νῦν ἔκλαεν· εἶτα ἐκάθευδεν, εἶτα ἀνεπήδα...

Komentar

ἐπιούσης podrazumijeva se ἡμέρας; LSJ ἔπειμι B.II; § 314.1

ἐσύριττε § 231; συρίττω je atički oblik glagola συρίζω

ἐνόμιζε § 231; otvara mjesto dvama akuzativima LSJ νομίζω II

εἴ πως uvodi upitnu rečenicu: bi li kako...

γένοιτο § 254, osnove § 325.11; kao kopulativni glagol (nepotpuna značenja) traži imensku dopunu (ovdje pridjev)

ἤψατο LSJ ἄπτω A.II (metaforično)

Ὅ τι μὲν... ἄση δὲ... koordinacija rečeničnih članova; ὅ τι je oblik upitne zamjenice ὅστις, uvodi zavisno upitnu rečenicu

πολλά priložna upotreba, LSJ πολὺς III.a

ἐλάλει rekciija: τινὰ *o nekome*

ἔκλαεν κλάω je varijanta glagola κλαίω, LSJ s. v.

Poglavlje 23

Ἀριστοτέλους Ῥητορική Γ 1408b

O tekstu

U odlomku iz treće knjige Aristotelove *Retorike* čitamo zapažanja o formalnim karakteristikama umjetničke proze. Zahtjev za posebnim oblikovanjem nevezanog govora prvi su, po antičkom uvjerenju, iznijeli sofisti iz V. st. p. n. e. Trazimah iz Halkedona i Gorgija iz Leontina (oboje se pojavljuju i kao likovi u Platonovim djelima); Trazimah je usto definirao konvenciju koje će se držati čitava antika, da umjetnička proza mora biti periodizirana, odnosno ritmička.

Osnovnu ideju – da prozni zapis ne smije biti sastavljen u pravilnom metričkom obrascu, ali da ne smije ni biti bez dojma metra – Aristotel dopunjava dodatnim objašnjenjima i određenjima. Proza s formom metra nije uvjerljiva i čini se odviše umjetnom; metar, osim toga, privlači pažnju slušatelja, a zbog metričkih obrazaca takva proza postaje predvidljivom. S druge strane, proza bez metra previše je neodređena. Kako je broj onaj koji daje oblik stvarima, potreban je i prozi. Taj broj po Aristotelu u prozi je prepoznatljiv kao **ritam**.

Aristotel zatim preispituje razne vrste ritmova (herojski, jamb, trohej i pean) i pokazuje zašto je pean najprimjereniji za prozu.

Osim prvog nama poznatog teorijskog razmatranja poetike proze, odlomak je zanimljiv i kao ilustracija Aristotelove metode izlaganja; on polazi od općenite tvrdnje koju potom objašnjava te po potrebi dopunjava dodatnim podacima i ilustracijama. Pritom je Aristotelova dikcija ovdje odmjerena, a sintaksa relativno jednostavna. Prevladavaju imenski predikati, karakteristični za diskurs definiranja i objašnjavanja. Kombiniraju se čestice μέν, δέ i γάρ koje uvode dopune misli i izricanja suprotnosti.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Arist. Rhetorica 1408b 21

τὸ δὲ σχῆμα τῆς λέξεως δεῖ μήτε ἔμμετρον εἶναι μήτε ἄρρυθμον· τὸ μὲν γὰρ ἀπίθανον (πεπλάσθαι γὰρ δοκεῖ), καὶ ἅμα καὶ ἐξίστησι· προσέχειν γὰρ ποιεῖ τῷ ὁμοίῳ, πότε πάλιν ἥξει· ὥσπερ οὖν τῶν κηρύκων προλαμβάνουσι τὰ παιδία τὸ “τίνα αἰρεῖται ἐπίτροπον ὁ ἀπελευθερούμενος;” “Κλέωνα”· τὸ δὲ ἄρρυθμον ἀπέραντον, δεῖ δὲ πεπεράνθαι μὲν, μὴ μέτρῳ δέ· ἀηδὲς γὰρ καὶ ἄγνωστον τὸ ἄπειρον. περαίνεται δὲ ἀριθμῷ πάντα· ὁ δὲ τοῦ σχήματος τῆς λέξεως ἀριθμὸς ῥυθμὸς ἐστίν, οὗ καὶ τὰ μέτρα τμήματα· διὸ ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον δὲ μή· ποίημα γὰρ ἔσται. ῥυθμὸν δὲ μὴ ἀκριβῶς· τοῦτο δὲ ἔσται ἐὰν μέχρι τοῦ ἥ. τῶν δὲ ῥυθμῶν ὁ μὲν ἡρῶος σεμνῆς ἀλλ’ οὐ λεκτικῆς ἀρμονίας δεόμενος, ὁ δ’ ἱάμβος αὐτὴ ἐστίν ἡ λέξις ἢ τῶν πολλῶν (διὸ μάλιστα πάντων τῶν μέτρων ἱαμβεῖα φθέγγονται λέγοντες), δεῖ δὲ σεμνότητα γενέσθαι καὶ ἐκστῆσαι. ὁ δὲ τροχαῖος κορδακικώτερος· δηλοῖ δὲ τὰ τετράμετρα· ἔστι γὰρ τροχερὸς ῥυθμὸς τὰ τετράμετρα. λείπεται δὲ παιάν, ᾧ ἐχρῶντο μὲν ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξάμενοι, οὐκ εἶχον δὲ λέγειν τίς ἦν. ἔστι δὲ τρίτος ὁ παιάν, καὶ ἐχόμενος τῶν εἰρημένων· τρία γὰρ πρὸς δύο ἐστίν, ἐκείνων δὲ ὁ μὲν ἐν πρὸς ἓν, ὁ δὲ δύο πρὸς ἓν, ἔχεται δὲ τῶν λόγων τούτων ὁ ἡμιόλιος· οὗτος δ’ ἐστὶν ὁ παιάν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι διὰ τε τὰ εἰρημένα ἀφετέοι, καὶ διότι μετρικοί· ὁ δὲ παιάν ληπτέος· ἀπὸ μόνου γὰρ οὐκ ἔστι μέτρον τῶν ῥηθέντων ῥυθμῶν, ὥστε μάλιστα λανθάνειν.

Komentar

μὲν γὰρ odnosi se na prvu od prethodno izrečenih tvrdnji o formama dikcije, ἔμμετρον: prvo...; τὸ μὲν γὰρ ἀπίθανον prvi je dio koordinacije koji slijedi τὸ δὲ ἄρρυθμον ἀπέραντον

γὰρ čestica ovdje u uzročnom eksplanatornom značenju: jer naime...

ἐξίστησι § 305, § 311; ovdje u značenju: odvracati pažnju, LSJ s.v. A.2

προλαμβάνουσι rekcijska: τινος; augment § 238 (glag. osnove § 321.14); LSJ s.v. II.3.b.: očekivati od koga

ὁ ἀπελευθερούμενος supstantivirani particip § 498-499; ἀπελευθερούμενος je oslobođenik (oslobođeni rob), koji ne uživa puno građansko pravo, te mu u sudskim postupcima i sličnim situacijama treba zastupnik ili zaštitnik; Kleon je primjer političara-populista, na strani malih ljudi i potlačenih, te su i djeca znala odgovor u takvom slučaju

τὸ “τίνα αἰρεῖται ἐπίτροπον ὁ ἀπελευθερούμενος;” član τὸ supstantivira direktno pitanje koje se citira pod navodnicima

τίνα... αἰρεῖται upitna zamjenica τίνα uvodi direktno, nezavisno pitanje: koga...; rekonstrukcija: τὰ παιδία προλαμβάνουσι τὸ (ἐρώτημα) τῶν κηρύκων “τίνα αἰρεῖται ἐπίτροπον ὁ ἀπελευθερούμενος;” (τὰ παιδία ἀμείβονται) “Κλέωνα”

τὸ δὲ ἄρρυθμον „a drugo...”

ἀπέραντον imenski dio imenskog predikata (glagolski dio, kopula ἐστί, je neizrečen)

ἀηδὲς γὰρ καὶ ἄγνωστον imenski dijelovi imenskog predikata (glagolski dio, kopula ἐστί, je neizrečen)

διὸ = δι’ ὅ; zaključno: zato...

δεῖ glagol δεῖ otvara mjesto dopuni u infinitivu; ovdje u vidu akuzativa s infinitivom: zato treba da govor ima ritam...

γὰρ čestica eksplanatorno-uzročnog značenja ovdje podupire istinitost prethodne tvrdnje: jer inače...

ἐάν... ἥ pogodbeni veznik ἐάν uvodi zavisnu pogodbenu rečenicu eventualnog futurskog značenja: ako...

μέχρι τοῦ ἧ imenski predikat u kojem prijedložni izraz ima funkciju imenskog dijela

ὁ ἥρωος herojski metar, tj. daktil (u kvantitativnoj metrici: dugi, kratki, kratki slog, - ~ ~)

ὁ ἱαμβος jamb, u kvantitativnoj metrici: kratki, dugi slog, - ~

διὸ... φθέγγονται umetnuta zavisna odnosna rečenica koju uvodi veznik διὸ (nastao od prijedložnog izraza odnosne zamjenice = δι’ ὅ: zbog čega...)

ὁ τροχαῖος trohej, u kvantitativnoj metrici: dug, kratak $\sim \sim$

κορδακικώτερος imenski dio imenskog predikata (glagolski dio, kopula ἐστί ostaje neizrečen)

γὰρ čestica γὰρ se ovdje veže na prethodno izrečenu misao i dopunjuje ju: naime... ili jer...

παιάν pean, u kvantitativnoj metrici: različite kombinacije jednog dugog i tri kratka sloga (dugi može biti na prvom, drugom, trećem ili četvrtom mjestu)

ὃ ἐχρῶντο odnosna zamjenica ὃ uvodi zavisnu odnosnu rečenicu: kojim...

ἐχρῶντο μὲν... εἶχον δὲ koordinacija pomoću čestica μὲν... δέ...: μὲν daje prvo objašnjenje početne misli (λείπεται παιάν), a δέ ističe novu, dodatnu informaciju: naime... ali...

εἶχον glagol otvara mjesto dopuni u infinitivu uz značenjski pomak uz glagol govorenja: moći

τρία γὰρ πρὸς δύο ἐστίν pean se može opisati razmjerom 3:2, dok ostale metre opisuju razmjeri 1:1 i 2:1

ἐκείνων δὲ... ὁ μὲν... ὁ δὲ... prvi δὲ ovdje ima značenje adverbativnoga veznika: ali...; dok je ὁ μὲν... ὁ δὲ... u koordinaciji: jedan... drugi...

ἀπὸ μόνου tj. pean nije prilagođen metričkom sistemu, jer se njegov razmjer ne može iskazati cijelim brojem

τῶν ῥηθέντων § 296 (glag. osnove § 327.7), izraz ima tekstualnu funkciju: od gorespomenutih...

ὥστε... λανθάνειν posljedni veznik ὥστε uvodi zavisnu posljednu rečenicu: tako da... § 473

Poglavlje 24

Θουκυδίδου Ἱστορίαι Ζ 5, 1–4

O tekstu

Osamnaesta godina Peloponeskog rata (414./413. p. n. e) ujedno je bila i druga godina takozvane Sicilske ekspedicije, u kojoj su atenske snage opsje-dale daleku Sirakuzu. Sirakužanima su vojno pomagali Spartanci; početkom godine, u trenutku kad su Sirakužani već razmišljali o predaji, Spartanci su im poslali novog zapovjednika, Gilipa, s korintskim i spartanskim pojača-njima. Počela je grozničava utrka u podizanju zidova na strateški važnoj visoravni Epipoli (Ἐπιπολάι), neposredno iznad grada. Atenjani su pokuša-vali izgraditi zid i tako blokirati Sirakuzu, a Sirakužani su gradili protuzid sa svoje strane, kako bi presjekli liniju Atenjana i tako spriječili potpuno op-koljavanje. Između dva zida sukobile su se vojske. Prvi su put Sirakužani bili poraženi. No, u sljedećem će sukobu na istom mjestu izgubiti Atenja-ni, a Sirakužani će uspjeti blokirati daljnje napredovanje opsadnog zida. To će biti prekretnica u Sicilskoj ekspediciji, fatalni gubitak atenske prednosti i inicijative.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Thuc. Historiae 7.5.1–7.5.4

ὁ δὲ Γύλιππος ἅμα μὲν ἐτείχιζε τὸ διὰ τῶν Ἐπιπολῶν τεῖχος, τοῖς λίθοις χρώμενος οὓς οἱ Ἀθηναῖοι προπαρεβάλλοντο σφίσιν, ἅμα δὲ παρέτασεν ἐξάγων αἰεὶ πρὸ τοῦ τειχίσματος τοὺς Συρακοσίους καὶ τοὺς ξυμμάχους· καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀντιπαρετάσσοντο.

ἐπειδὴ δὲ ἔδοξε τῷ Γυλίππῳ καιρὸς εἶναι, ἤρχε τῆς ἐφόδου· καὶ ἐν χερσὶ γενόμενοι ἐμάχοντο μεταξὺ τῶν τειχισμάτων, ἧ τῆς ἵππου τῶν Συρακοσίων οὐδεμία χρῆσις ἦν.

καὶ νικηθέντων τῶν Συρακοσίων καὶ τῶν ξυμμάχων καὶ νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀνελομένων καὶ τῶν Ἀθηναίων τροπαῖον στησάντων, ὁ Γύλιππος ξυγκαλέσας τὸ στράτευμα οὐκ ἔφη τὸ ἀμάρτημα ἐκείνων, ἀλλ' ἐαυτοῦ γενέσθαι· τῆς γὰρ ἵππου καὶ τῶν ἀκοντιστῶν τὴν ὠφελίαν τῇ τάξει ἐντὸς λίαν τῶν τειχῶν ποιήσας ἀφέλεσθαι· νῦν οὖν αὖθις ἐπάξειν.

καὶ διανοεῖσθαι οὕτως ἐκέλευεν αὐτοὺς ὥς τῇ μὲν παρασκευῇ οὐκ ἔλασσον ἔξοντας, τῇ δὲ γνώμῃ οὐκ ἀνεκτὸν ἐσόμενον εἰ μὴ ἀξιώσουσι Πελοποννήσιοί τε ὄντες καὶ Δωριῆς Ἰώνων καὶ νησιωτῶν καὶ ξυγκλύδων ἀνθρώπων κρατήσαντες ἐξελάσασθαι ἐκ τῆς χώρας.

Komentar

ἐν χερσὶ γενόμενοι fraza koja znači: stupiti u blisku borbu, LSJ χεῖρ II.6.f ἧ LSJ ὅς, ἧ, ὅ 0-2 A II (izražava mjesto)

τῆς ἵππου LSJ ἵππος II (kao kolektivna imenica)

ξυγκαλέσας § 267; ξυγ- je atička varijanta za συγκαλέω

οὐκ ἔφη § 312.8; fraza οὐ φημι: poreći, zanijekati, odbiti (LSJ φημί III);
otvara mjesto akuzativu s infinitivom i infinitivu

ἐντὸς... ποιήσας § 269; fraza, LSJ ἐντός II: uvući, uvesti

οὕτως... ὥς... οὐκ ἔλασσον ἔξοντας § 327.13; § 258; LSJ ἔχω B.II.2; porredbeno: tako... kao da...

εἰ μὴ ἀξιώσουσι § 259; otvara mjesto dopuni u infinitivu; pogodbeno realna protaza: ako ne...

Poglavlje 25

Ἡλιοδώρου Αἰθιοπικά I 27

O autoru

Heliodor iz Emese (Ἡλιόδωρος ὁ Ἐμεσηνός), grčki je pisac carskoga razdoblja, čiji se *floruit* datira dvojako, ili oko 250. ili oko 363. Najpouzdaniji podatak o autoru potječe od njega samog; doznajemo da je bio Feničanin iz Emese, današnjega sirijskoga grada Homsa.

Heliodor je *Etiopske priče o Teagenu i Harikleji* (Αἰθιοπικά τὰ περὶ Θεαγένην καὶ Χαρίκλειαν) napisao u tradiciji grčkog ljubavnog (i pustolovnog) romana. No, po nekim se obilježjima Heliodorove priče mogu povezati i s Herodotom i s Homerom. Heliodora, naime, zanimaju stvari slične onima koje je Herodot zabilježio pišući o Egiptu: navike i običaji stranih naroda, neobični podaci iz stranih krajeva, vojna taktika i prirodne znanosti. Iz Heliodorova teksta očito je dobro poznavanje Egipta.

O tekstu

Etiopska kraljica Persina zagledala se trudna u sliku gole Andromede. Prenijevši dojam slike na dijete u utrobi, rodila je bjeloputu djevojčicu. U strahu od optužbi da je prevarila supruga, kralja Hidaspa, odlučila je odreći se djeteta. Gimnosofist Sisimitra odveo je djevojčicu u Egipat i predao je pitijskom svećeniku Hariklu. Iz Egipta je djevojčica, imenom Harikleja, prešla u Delfe i postala Artemidina svećenica. U nju se zaljubio Teagen, mladić plemenita porijekla. No, par je prije sretnoga kraja morao proći kroz razne avanture i opasnosti, iskušavajući svoju ljubav.

Utjecaji žanra grčkog romana vidljivi su iz teme (ljubav mladoga para na kušnjama) i pojedinih motiva (gusari, otmice, lažna smrt...). No, Heliodor nasljeđuje i Homera, napose u vještini s kojom planira ukupnu strukturu zapleta. Poput *Odiseje*, *Etiopske priče* počinju *in medias res*; radnja se zatim

vraća u prošlost kako bi se pripovijest dovela do središnje točke od koje se postupno i polako kreće do kulminacije. Struktura djela, koja narušava kronološki slijed fabule, smatra se važnom Heliodorovom inovacijom.

Roman je snažno odjeknuo u bizantskoj književnosti te su ga imitirali bizantski grčki autori (Teodor Prodrom napisao je pod Heliodorovim utjecajem roman *Priča o Rodanti i Dosiklu*, Niketa Eugenijan roman o Drosili i Hariklu). Heliodor je ostavio traga i u potonjoj europskoj književnosti. Navodno su Racineu *Etiopske priče* bila najdraža knjiga, a Cervantes je djelo *Persiles i Sigismunda ili priča sa sjevernih strana* oblikovao prema Heliodorovu romanu.

U ekscerptu koji čitamo uočljiva je fascinacija grčkog ljubavnog romana čudesnim i fantastičnim. Etiopski kralj Hidasprima čudesne darove sa svih strana svijeta; posljednji mu svoje poklone prinose saveznici Aksiomiti, koji mu, među ostalim, daruju neobičnu životinju kameloparda (καμηλοπάρδαλις je grčka riječ za žirafu).

Pročitajte naglas grčki tekst.

Heliod. Aethiopica 10.27

δῶρα καὶ οὗτοι προσῆγον, ἄλλα τε καὶ δὴ καὶ ζώου τινὸς εἶδος ἄλλοκότου τε ἅμα καὶ θαυμασίου τὴν φύσιν, μέγεθος μὲν εἰς καμήλου μέτρον ὑψούμενον, χροιάν δὲ καὶ δορὰν παρδάλεως φολίσιν ἀνθηραῖς ἐστιγμένον.

ἦν δὲ αὐτῷ τὰ μὲν ὀπίσθια καὶ μετὰ κενεῶνας χαμαίζηλά τε καὶ λεοντώδη, τὰ δὲ ὠμιαῖα καὶ πόδες πρόσθιοι καὶ στέρνα πέρα τοῦ ἀναλόγου τῶν ἄλλων μελῶν ἐξανιστάμενα. λεπτός ὁ αὐχὴν, καὶ ἐκ μεγάλου τοῦ λοιποῦ σώματος εἰς κύκνειον φάρυγγα μηχανόμενος. ἡ κεφαλὴ τὸ μὲν εἶδος καμηλίζουσα, τὸ δὲ μέγεθος στρουθοῦ Λιβύσσης εἰς διπλάσιον ὀλίγον ὑπερφέρουσα, καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπογεγραμμένους βλοσυρῶς σοβοῦσα. παρήλλακτο καὶ τὸ βάδισμα χερσαίου τε ζώου καὶ ἐνύδρου παντὸς ὑπεναντίως σαλευόμενον, τῶν σκελῶν οὐκ ἐναλλάξ ἑκατέρου καὶ παρὰ μέρος ἐπιβαίνοντος, ἀλλ' ἰδίᾳ μὲν τοῖν δυοῖν καὶ ἅμα τῶν ἐν δεξιᾷ, χωρὶς δὲ καὶ ζυγῆδόν τῶν εὐωνύμων σὺν ἑκατέρᾳ τῇ ἐπαιωρουμένη πλευρᾷ μετατιθεμένων. ὀκλὸν δὲ οὕτω τὴν κίνησιν καὶ τιθασὸν τὴν ἔξιν ὥστε ὑπὸ λεπτῆς μηρίνθου, τῇ κορυφῇ περιελιχθείσης, ἄγεσθαι

πρὸς τοῦ θηροκόμου, καθάπερ ἀφύκτω δεσμῷ τῷ ἐκείνου βουλή-
ματι ὁδηγούμενον.

τοῦτο φανέν τὸ ζῶον τὸ μὲν πλῆθος ἅπαν ἐξέπληξε, καὶ ὄνομα
τὸ εἶδος ἐλάμβανεν, ἐκ τῶν ἐπικρατεστέρων τοῦ σώματος αὐτο-
σχεδίως πρὸς τοῦ δήμου καμηλοπάρδαλις κατηγορηθέν...

Komentar

καὶ δὴ καὶ kombinacija čestica označava prijelaz od općenitog iskaza prema posebnom: a napose...

ἀλλοκότου τε... καὶ θαυμασίου koordinacija rečeničnih članova pomoću postpozitivnog τε i καὶ

τὴν φύσιν... μέγεθος... χροιάν δὲ καὶ δοράν niz akuzativa obzira, § 389: obzirom na...

ὑψούμενον § 243; atributivni particip kao dopuna imenskoj riječi § 499

μέγεθος μὲν... χροιάν δὲ koordinacija rečeničnih članova pomoću čestica μὲν i δέ u opisu obilježja

ἐστιγμένον § 291.b, atributivni particip kao dopuna imenskoj riječi § 499

Ἦν kopulativni glagol otvara mjesto nužnoj predikatnoj dopuni (imenski predikat, Smyth § 910); **ἐστί τι** imati, LSJ εἰμί III

ἐξανιστάμενα predikatni particip kao dopuna kopulativnom glagolu imenskoga predikata § 500; Senc ἐξανίστημι A.1.a

τὸ μὲν εἶδος... τὸ μέγεθος δὲ koordinirani akuzativi obzira, § 389

καμηλίζουσα... ὑπερφέρουσα... σοβοῦσα sva tri predikatna participa odnose se na subjekt rečenice § 500

καμηλίζουσα § 231, § 500; glagol izveden od κάμηλος

ὀλίγου priložno, modificira priložnu oznaku εἰς διπλάσιον; LSJ ὀλίγος IV.1

χερσαίου τε... καὶ ἐνύδρου povezivanje rečeničnih članova pomoću sastavnih veznika (τε, καί)

οὐκ ἐναλλάξ... ἀλλ' ἰδίᾳ... koordinacija suprotstavljenih članova

παρὰ μέρος LSJ παρά C.I.9 i μέρος II.2

καὶ ἅμα ... χωρὶς δὲ καὶ ζυγηδὼν koordinacija suprotstavljenih priloga

τῶν ἐν δεξιᾷ sc. τῶν σκελῶν; supstantivirana priložna oznaka, ujedno dio genitiva apsolutnog ovisan o μετατιθεμένων

τῶν εὐωνύμων sc. τῶν σκελῶν; dio genitiva apsolutnog ovisan o μετατιθεμένων

ὀλκὸν... καὶ τίθασον sc. τὸ ζῶον

περιελιχθείσης složenica glagola ἐλίσσω; rekcija: τινι; § 296, atributivni particip kao dopuna imenici u istom padežu

ὥστε... ἄγεσθαι veznik ὥστε otvara mjesto zavisnoj posljedičnoj rečenici (s pomišljenom, mogućom posljedicom) § 473

καθάπερ... ὀδηγούμενον veznik καθάπερ uvodi zavisnu poredbenu rečenicu **ὀδηγούμενον** sc. τὸ ζῷον; § 243, predikatni particip čije se značenje odnosi na subjekt § 500

φανέν § 292; predikatni particip koji se odnosi na subjekt, § 500

τὸ μὲν πλῆθος ἅπαν tj. ljudi koji su promatrali povorku s darovima

τὸ εἶδος akuzativ obzira, § 389: prema...

τῶν ἐπικρατεστέρων supstantiviran pridjev, u prijevodu dodaj imenicu poput “obilježje” ili “oznaka”

πρὸς τοῦ δήμου narod je promatrao povorku

Poglavlje 26

Λυσίου Ἐπιτάφιος 4–6

O tekstu

Od Tukidida saznajemo za atenski običaj godišnjih javnih sahrana onih koji su pali u borbi za državu; tom bi prigodom neki ugledan građanin održao javni nadgrobni govor. Znamenit je primjer Periklova govora (Thuc. 2, 35–46). I drugi tekst sačuvan u Lizijinu korpusu (Lys. 2) takav je govor u čast palih u Korintskom ratu; rat je izbio 395, kad se Atena pridružila Korintu, Argu i Tebi u pobuni protiv Sparte. Rat je trajao je do 387, kad su, uz perzijsku podršku, Spartanci situaciju uspjeli okrenuti u svoju korist.

Lys. 2 jedan je od dva Lizijina teksta koji nisu namijenjeni sudskim procesima. Stilom odudara od sudskih, i zato su filolozi dovodili u pitanje Lizijino autorstvo (označava se atributom *spurius*, “dvojbena porijekla”). Osim toga, Lizija, koji nije bio atenski građanin, teško da je govor držao osobno, a malo je vjerojatno i da bi ga pisao za drugoga; građanin dovoljno ugledan (to znači, dovoljno politički istaknut) da bude govornik u ovoj prigodi vjerojatno bi i sam mogao sastaviti govor. Ovaj je tekst možda retorička vježba s početka IV. st. p. n. e, ili u to vrijeme nastao pamflet namijenjen cirkulaciji u pisanom obliku. No, nemamo dovoljno podataka da bilo koju od ovih teorija opovrgnemo ili potvrdimo.

Važan je dio nadgrobnih govora veličanje postignuća predaka. U tom kontekstu, odmah na početku govora, Lizija prikazuje napad Amazonki na Atenu; drevni Atenjani dokazali su da su ove zastrašujuće ratnice bile ipak samo žene, i nijedna se od njih nije vratila u domovinu da bi izvukla pouku iz ovog nepromišljenog čina.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Lys. Epitaphius [Sp.] 4–6

Ἀμαζόνες γὰρ Ἄρεως μὲν τὸ παλαιὸν ἦσαν θυγατέρες, οἰκοῦσαι δὲ παρὰ τὸν Θερμώδοντα ποταμόν, μόναι μὲν ὠπλισμέναι σιδήρῳ τῶν περὶ αὐτάς, πρῶται δὲ τῶν πάντων ἐφ' ἵππους ἀναβᾶσαι, οἷς ἀνελπίστως δι' ἀπειρίαν τῶν ἐναντίων ἤρουν μὲν τοὺς φεύγοντας, ἀπέλειπον δὲ διώκοντας· ἐνομίζοντο δὲ διὰ τὴν εὐψυχίαν μᾶλλον ἄνδρες ἢ διὰ τὴν φύσιν γυναῖκες· πλέον γὰρ ἐδόκουν τῶν ἀνδρῶν ταῖς ψυχαῖς διαφέρειν ἢ ταῖς ιδέαις ἐλλείπειν.

ἄρχουσαι δὲ πολλῶν ἐθνῶν, καὶ ἔργῳ μὲν τοὺς περὶ αὐτάς καταδεδουλωμένοι, λόγῳ δὲ περὶ τῆσδε τῆς χώρας ἀκούουσαι κλέος μέγα, πολλῆς δόξης καὶ μεγάλης ἐλπίδος χάριν παραλαβοῦσαι τὰ μαχιμώτατα τῶν ἐθνῶν ἐστράτευσαν ἐπὶ τήνδε τὴν πόλιν. τυχοῦσαι δ' ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὁμοίας ἐκτήσαντο τὰς ψυχὰς τῇ φύσει, καὶ ἐναντίαν τὴν δόξαν τῆς προτέρας λαβοῦσαι μᾶλλον ἐκ τῶν κινδύνων ἢ ἐκ τῶν σωμάτων ἔδοξαν εἶναι γυναῖκες.

μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἄμεινον βουλεύσασθαι, οὐδ' οἷκαδε ἀπελθούσαις ἀπαγγεῖλαι τὴν τε σφετέραν αὐτῶν δυστυχίαν καὶ τὴν τῶν ἡμετέρων προγόνων ἀρετήν· αὐτοῦ γὰρ ἀποθανοῦσαι, καὶ δοῦσαι δίκην τῆς ἀνοίας, τῆσδε μὲν τῆς πόλεως διὰ τὴν ἀρετὴν ἀθάνατον τὴν μνήμην ἐποίησαν, τὴν δὲ ἑαυτῶν πατρίδα διὰ τὴν ἐνθάδε συμφορὰν ἀνώνυμον κατέστησαν. ἐκεῖναι μὲν οὖν τῆς ἀλλοτρίας ἀδίκως ἐπιθυμήσασαι τὴν ἑαυτῶν δικαίως ἀπώλεσαν.

Komentar

γάρ čestica najavljuje iznošenje objašnjenja (tvrdnje iz prethodne rečenice):
naime...

πρῶται u rečenici otvara mjesto (dijelnom) genitivu τῶν πάντων

τῶν πάντων supstantivirani pridjev § 373

οἷς odnosna zamjenica uvodi zavisnu odnosnu rečenicu (antecedent ἵππους);
dativ instrumentalni § 414: pomoću njih...

ἥρουν LSJ αἰρέω II

γάρ čestica najavljuje iznošenje objašnjenja: naime...

ἐλλείπειν složenica λείπω; LSJ ἐλλείπω A.5, rekcija τινός τινι u odnosu na
nekog po nečemu

ἐργῷ μὲν... λόγῳ δὲ... koordinacija rečeničnih članaka pomoću para čestica
περὶ τῆσδε τῆς χώρας rečeno iz pozicije govornika (Lizije), koji govori u
Ateni (na groblju u Keramiku)

παραλαβοῦσαι složenica glagola λαμβάνω; LSJ παραλαμβάνω A.4

ἐστράτευσαν rekcija ἐπὶ τι na nešto, protiv nečega

τυχοῦσαι rekcija (objekta) τινός

ὁμοίας rekcija τινί

ἐναντίαν rekcija τινός

ἔδοξαν § 267; § 325.2; kao *verbum sentiendi*, glagol otvara u rečenici mjes-
to dopuni, ovdje je to infinitiv

εἶναι γυναῖκες § 315; kopulativni glagol otvara mjesto nužnoj predikatnoj
dopuni (imenski predikat, Smyth 910)

ἐξεγένετο bezlično, složenica γίγνομαι, LSJ ἐκγίγνομαι III; glagol u rečenici
otvara mjesto dativu osobe (τινί) i infinitivu (ovdje ih ima više)

βουλεύσασθαι LSJ βουλεύω B.1

τὴν τε... καὶ τὴν koordinacija sastavnih veznika, pri čemu je drugi član para
naglašeniji

αὐτοῦ prilog mjesta, LSJ s. v.

δοῦσαι δίκην δίκας διδόναι τινός LSJ δίκη IV.3

τῆσδε μὲν... τὴν δὲ... koordinacija rečeničnih članova

ἀθάνατον... ἐποίησαν ποιῆσαι τινα s pridjevom LSJ ποιέω III

ἀνώνυμον κατέστησαν složenica glagola ἵστημι; rekcija τινά s pridjevom
LSJ καθίστημι II.4

τῆς ἀλλοτρίας sc. χώρας

ἐπιθυμήσασθαι rekcija τινος

ἀδίκως... δικαίως antiteza

ἀπώλεσαν LSJ ἀπόλλυμι II

Poglavlje 27

Χαρίτωνος Ἀφροδισιέως Τῶν περὶ Χαιρέαν καὶ Καλλιρόην ἐρωτικῶν διηγημάτων λόγοι ὀκτώ 2.2

O autoru

Hariton (Χαρίτων), autor ljubavnog romana *Zgode Hereje i Kaliroje* (Τὰ περὶ Χαιρέαν καὶ Καλλιρόην), živio je najvjerojatnije između 50. pr. Kr. i 50. po Kr. Malo se zna o njemu osim onoga što je sam naveo na početku svog romana: da je živio u maloazijskom gradu Afrodizijadi i da je bio tajnik retora Atenagore.

O tekstu

Roman *Zgode Hereje i Kaliroje* dugo se smatrao kronološki posljednjim grčkim ljubavnim romanom antike, ali su papirusni nalazi s jedne i jezična analiza s druge strane pokazali da je zapravo jedan od najranijih.

U romanu susrećemo tipične žanrovske motive: ljubav dvoje iznimno lijepih, plemenitih i osjećajnih mladih ljudi, putovanja egzotičnim zemljama, gusare. Glavni su junaci Hereja i Kaliroja, dvoje sicilskih Grka koji se zaljube na prvi pogled te se vrlo brzo i vjenčaju, no zavist drugih mladića koji su se borili za Kalirojinu ruku pokrene niz događaja zbog kojih Hereja mora krenuti u potragu za svojom dragom. Ta će ga potraga odvesti sve do Babilona, gdje će se za nju boriti na sudu, a potom će se istaknuti i kao sposoban vojskovođa u Egiptu. Za to vrijeme Kaliroja, oteta i prodana u roblje, za dobrobit svojeg nerođenog djeteta (čiji je otac Hereja) sklapa brak s maloazijskim Grkom Dionizijem.

U odlomku koji slijedi Kaliroju dočekuju Dionizijeve sluškinje i dive se njezinoj ljepoti.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Charito, Scr. Erot. De Chaerea et Callirhoe 2.2.1–4

Πρὸς δὲ τὴν Καλλιρρόην εἰσῆλθον αἱ ἄγροικοὶ γυναῖκες καὶ εὐθύς ὡς δέσποιναν ἤρξαντο κολακεύειν. Πλαγγὼν δέ, ἡ τοῦ οἰκονόμου γυνή, ζῶον οὐκ ἄπρακτον, ἔφη πρὸς αὐτὴν “ζητεῖς μὲν, ὦ τέκνον, πάντως τοὺς σεαυτῆς· ἀλλὰ καλῶς καὶ τοὺς ἐνθάδε νόμιζε σούς· Διονύσιος γάρ, ὁ δεσπότης ἡμῶν, χρηστός ἐστι καὶ φιλόανθρωπος. Εὐτυχῶς σε ἤγαγεν εἰς ἀγαθὴν ὁ θεὸς οἰκίαν. Ὡσπερ ἐν πατρίδι διάξεις. Ἐκ μακρᾶς οὖν θαλάσσης ἀπόλousαι τὴν ἄσιν· ἔχεις θεραπαινίδας.” Μόλις μὲν καὶ μὴ βουλομένην, προήγαγε δ’ ὁμῶς εἰς τὸ βαλανεῖον. Εἰσελθοῦσαν δὲ ἤλειψάν τε καὶ ἀπέσμηξαν ἐπιμελῶς καὶ μᾶλλον ἀποδυσamenης κατεπλάγησαν· ὥστε ἐνδεδυμένης αὐτῆς θαυμάζousαι τὸ πρόσωπον θεῖον πρόσωπον ἔδοξαν ἰδοῦσαι· ὁ χρῶς γὰρ λευκὸς ἔστιλψεν εὐθύς μαρμαρυγῇ τινὶ ὅμοιον ἀπολάμπων· τρυφερά δὲ σάρξ, ὥστε δεδοικέναι μὴ καὶ ἡ τῶν δακτύλων ἐπαφὴ μέγα τραῦμα ποιήσῃ. Ἦσυχῇ δὲ διελάλουν πρὸς ἀλλήλας “καλὴ μὲν ἡ δέσποινα ἡμῶν καὶ περιβόητος· ταύτης δὲ ἂν θεραπαινὶς ἔδοξεν.” Ἐλύπει τὴν Καλλιρρόην ὁ ἔπαινος καὶ τοῦ μέλλοντος οὐκ ἀμάντευτος ἦν. Ἐπεὶ δὲ ἐλέλουτο καὶ τὴν κόμην συνεδέσμου, καθαρὰς αὐτῇ προσήνεγκαν ἐσθῆτας· ἡ δὲ οὐ πρόπειν ἔλεγε ταῦτα τῇ νεωνήτῳ. “Χιτῶνά μοι δότε δουλικόν· καὶ γὰρ ὑμεῖς ἐστέ μου κρείττονες.” Ἐνεδύσατο μὲν οὖν τι τῶν ἐπιτυχόντων· κάκεινο δὲ ἔπρεπεν αὐτῇ καὶ πολυτελὲς ἔδοξε καταλαμπόμενον ὑπὸ κάλλους.

Komentar

δὲ čestica označava nadovezivanje na prethodnu rečenicu

εὐθύς prilog od εὐθύς (LSJ εὐθύς B)

κολακεύειν rekcijska rečenica (hrv. laskati nekome)

πρὸς αὐτὴν priložna oznaka koja ovdje zamjenjuje dativ

καὶ ἐνθάδε sc. stanovnike ovog mjesta

ἐκ μακρᾶς... θαλάσσης od duge plovidbe morem

ἀπόλουσαι složenica λούω

μὲν... δ' koordinacija parom čestica (prvi dio ima dopusno značenje, kako se naslućuje iz ὅμως)

προήγαγε složenica glagola ἄγω, s. 116, § 257

κατεπλάγησαν složenica πλήσσω, § 327.10; § 292

ὥστε veznik otvara mjesto posljedičnoj rečenici § 473

γὰρ uvodi objašnjenje: naime...

εὐθύς prilog od εὐθύς (LSJ εὐθύς B)

ὅμοιον prilog; rekcija ὅμοιος τινι (LSJ C)

δὲ nadovezivanje na prethodnu tvrdnju: a...

τρυφερά δὲ σάργ' u imenskom predikatu izostavljena je kopula

μὴ uvodi rečenicu uz *verbum timendi*, § 471

πρὸς ἀλλήλας međusobno

τοῦ μέλλοντος § 394; supstantivirani particip u značenju “budućnost”

συνδεέσμων složenica glagola δεσμεύω (δεσμέω, LSJ συνδεσμεύω) § 231, § 243

πρέπειν rekcija τινι

ἐνεδύσατο § 267; složenica glagola δύνω

ἐνεδύσατο μὲν... κάκεινο δὲ koordinacija rečeničnih dijelova pomoću para čestica

τῶν ἐπιτυχόντων τι otvara mjesto genitivu partitivnom § 395

ἔδοξε § 267, § 325.2; kopulativni glagol čija je dopuna πολυτελές

Poglavlje 28

Δίωνος Κασσίου Κοκκηianoῦ Ῥωμαϊκὴ ἱστορία EB 16

O autoru

Povjesničar Dion Kasije (navodni njegov *cognomen* Cocceianus, Kokcejan, spominje se tek u bizantsko doba i vjerojatno je fiktivan), grčki Δίων ὁ Κάσσιος, latinski Lucius Cassius Dio, podrijetlom Grk iz Nikeje u Bitiniji, rođen je oko 155. n. e., a umro oko 235. Vršio je službu konzula i prokonzula.

Najpoznatiji je po djelu Ῥωμαϊκὴ ἱστορία, *Rimska povijest*, u 80 knjiga; od njih su u cijelosti sačuvane samo one od 36. do 60. Djelo počinje Enejinim dolaskom u Italiju, a završava godinom 229. n. e.

Dion je pisao po uzoru na analiste, najranije rimske povjesničare koji su događaje navodili po godinama.

O tekstu

U ovom se odlomku opisuje kako je car Neron 64. n. e. ostvario svoju dugogodišnju želju da zapali Rim. Riječ je o možda i najpoznatijoj epizodi iz Neronova života koja se često spominjala u književnosti i prikazivala na filmu. Međutim, valja imati na umu da su izvještavali pisci izrazito neskloni Neronu, primjerice Tacit; Dion Kasije ne smatra se sasvim pouzdanim izvorom za ranija povijesna razdoblja. Današnji povjesničari smatraju malo vjerojatnim da je veliki požar podmetnuo upravo car.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Dio Cassius Historiae Romanae 62.16.1-62.16.4

μετὰ δὲ ταῦτα ἐπεθύμησεν ὅπερ που αἰὲς ἤρχετο, τήν τε πόλιν ὅλην καὶ τήν βασιλείαν ζῶν ἀναλῶσαι· τὸν γοῦν Πρίαμον καὶ αὐτὸς θαυμαστῶς ἐμακάριζεν ὅτι καὶ τήν πατρίδα ἅμα καὶ τήν ἀρχὴν ἀπολομένας εἶδεν. λάθρα γάρ τινας ὡς καὶ μεθύοντας ἢ καὶ κακουργοῦντάς τι ἄλλως διαπέμπων, τὸ μὲν πρῶτον ἐν που καὶ δύο καὶ πλείονα ἄλλα ἄλλοθι ὑπεπίμπρα, ὥστε τοὺς ἀνθρώπους ἐν παντὶ ἀπορίας γενέσθαι, μήτ' ἀρχὴν τοῦ κακοῦ ἐξευρεῖν μήτε τέλος ἐπαγαγεῖν δυναμένους ἀλλὰ πολλὰ μὲν ὀρῶντας πολλὰ δὲ ἀκούοντας ἄτοπα.

οὔτε γὰρ θεάσασθαι ἄλλο τι ἦν ἢ πυρὰ πολλὰ ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, οὔτε ἀκοῦσαι λεγόντων τινῶν ἢ ὅτι τὸ καὶ τὸ καίεται. ποῦ; πῶς; ὑπὸ τίνας; βοηθεῖτε.

θόρυβός τε οὖν ἐξαίσιος πανταχοῦ πάντας κατελάμβανε, καὶ διέτρεχον οἱ μὲν τῇ οἱ δὲ τῇ ὥσπερ ἔμπληκτοι. καὶ ἄλλοις τινὲς ἐπαμύνοντες ἐπυνθάνοντο τὰ οἴκοι καιόμενα· καὶ ἕτεροι πρὶν καὶ ἀκοῦσαι ὅτι τῶν σφετέρων τι ἐμπέπρησται, ἐμάνθανον ὅτι ἀπόλωλεν. οἱ τε ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐς τοὺς στενωποὺς ἐξέτρεχον ὡς καὶ ἔξωθεν αὐταῖς βοηθήσοντες, καὶ οἱ ἐκ τῶν ὁδῶν εἴσω ἐσέθειον ὡς καὶ ἔνδον τι ἀνύσοντες.

Komentar

ἐπεθύμησεν § 267 (subjekt je Neron); glagol otvara mjesto dopuni u infinitivu

που valjda

ἀναλῶσαι § 267; glagol je ἀναλίσκω (neke osnove tvori od ἀναλόω), § 324.6
γοῦν čestica koja služi isticanju ili pojačavanju

διαπέμπων složenica glagola πέμπω, § 231

μὲν postpozitivna čestica § 519.7

που negdje

ὑπεπίμπρα složenica glagola πίμπρημι, § 312.3; ovaj imperfekt tvori se kao da je osnova ὑποπιμπράω, usp. LSJ ἐμπίμπρημι, morfološki opis

ἐν παντί sasvim

γενέσθαι dopuna u genitivu (LSJ γίνομαι II.3)

μήτ'... μήτε sastavni veznici § 513

ἐξευρεῖν složenica glagola εὐρίσκω, § 324.7, § 254

ἐπαγαγεῖν složenica glagola ἄγω, s. 116, § 257

δυναμένους § 312.5, § 232, glagol nepotpuna značenja otvara mjesto dopunama u infinitivu

πολλὰ μὲν... πολλὰ δὲ koordinacija rečeničnih članova pomoću para čestica

οὔτε... οὔτε koordinacija pomoću sastavnih veznika § 513

γάρ čestica uvodi objašnjenje prethodnog navoda: naime...

ἦν § 315; u značenju “biti moguće” glagol otvara mjesto dopuni u infinitivu (LSJ εἰμί A.VI)

ἦ osim

ἀκοῦσαι rekcija τινός

τὸ καὶ τὸ član kao pokazna zamjenica: to i to, § 370

τε postponirani (sastavni) veznik

οὖν zaključna čestica: dakle

κατελάβανε složenica glagola λαμβάνω § 321.14, § 231

διέτρεχον složenica glagola τρέχω § 327.4, § 231

οἱ μὲν τῇ, οἱ δὲ τῇ koordinacija pomoću čestica: jedni ovamo, a drugi onamo

ἐπαμύνοντες složenica glagola ἀμύνω; rekcija τινί; § 231

ἐπυνθάνοντο § 232 (s participom kao dopunom, LSJ πυνθάνομαι A.5)

πρὶν uvodi zavisnu vremensku rečenicu s predikatom u infinitivu, § 488.1; πρὶν καὶ prije nego što...

τῶν σφετέρων genitiv partitivni § 395; supstantivirana zamjenica, § 373

ἐμπέπρησται složenica glagola πίμπρημι, § 272

οἷ τε... καὶ οἱ koordinacija rečeničnih članaka sastavnim veznicima

ἐξέτρεχον složenica glagola τρέχω, § 327.4, § 231

βοηθήσοντες rekcija τινί, § 259

ἐσέθειον složenica glagola θέω, § 231

Poglavlje 29

Πολυβίου ιστορίων Δ, 31

O tekstu

U četvrtoj knjizi *Ἱστορίαι* (*Povijesti*) Polibije pripovijeda o grčkom Savezničkom ili Etolskom ratu. Rat je Helenski savez, predvođen Filipom V. Makedonskim, vodio protiv Etolskog saveza, Sparte i Elide, od 220. do 217. p. n. e.

Tijekom priprema za rat, 220. je došlo do skandala – Mesenija, koja je bila povod ratu, izglasala je, na poticaj svojih efora i nekih pristaša oligarhije, da neće ratovati protiv Etolaca prije nego što im bude oduzeta Figaleja, grad koji ugrožava mesenski teritorij. Ovaj je događaj potaknuo Polibija da razmišlja o miru koji može biti sramotan ako se osigurava pod svaku cijenu.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Plb. Historiae 4.31.3

ἐγὼ γὰρ φοβερὸν μὲν εἶναί φημι τὸν πόλεμον, οὐ μὴν οὕτω γε φοβερὸν ὥστε πᾶν ὑπομένειν χάριν τοῦ μὴ προσδέξασθαι πόλεμον.

ἐπεὶ τί καὶ θρασύνομεν τὴν ἰσηγορίαν καὶ παρρησίαν καὶ τὸ τῆς ἐλευθερίας ὄνομα πάντες, εἰ μὴδὲν ἔσται προυργιαίτερον τῆς εἰρήνης; οὐδὲ γὰρ Θηβαίους ἐπαινοῦμεν κατὰ τὰ Μηδικά, διότι τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποστάντες κινδύνων τὰ Περσῶν εἵλοντο διὰ τὸν φόβον, οὐδὲ Πίνδαρον τὸν συναποφηνάμενον αὐτοῖς ἄγειν τὴν ἡσυχίαν διὰ τῶνδε τῶν ποιημάτων,

τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδία τιθεῖς

ἐρευνασάτω μεγαλάνορος ἡσυχίας
τὸ φαιδρὸν φάος.

δόξας γὰρ παραυτίκα πιθανῶς εἰρηκέναι, μετ’ οὐ πολὺ πάντων αἰσχίστην εὐρέθη καὶ βλαβερωτάτην πεποιημένος ἀπόφασιν· εἰρήνη γὰρ μετὰ μὲν τοῦ δικαίου καὶ πρέποντος κάλλιστόν ἐστι κτῆμα καὶ λυσιτελέστατον, μετὰ δὲ κακίας ἢ δειλίας ἐπονειδίστου πάντων αἰσχιστον καὶ βλαβερώτατον.

Komentar

φοβερὸν μὲν... οὐ μὴν οὕτω γε φοβερὸν... adverbzativna upotreba kombinacija čestica; μὴν odgovara na tvrdnju uvedenu s μὲν (γε baš): ... ali ipak ne baš...

ὑπομένειν § 231; infinitiv kao predikat zavisno posljedične rečenice; LSJ ὑπομένω II.2

χάριν prilog, rekcija τινός, LSJ χάρις A.VI.1.

τὸ τῆς ἐλευθερίας ὄνομα adnominalni genitiv, Smyth 1290–1296

τὰ Μηδικὰ supstantivirani pridjev, § 373; ovdje u specifičnom značenju “Perzijski ratovi”

ἀποστάντες složenica glagola ἵστημι, § 306; LSJ ἀφίστημι B

τὰ Περσῶν supstantivirani genitiv posvojni, § 373; ovdje u specifičnom značenju “strana Perzijanaca”

συναποφηνάμενον § 254; složenica φαίνω, s. 118; rekcija τινί + infinitiv: nekome da (nešto)...

ἄγειν § 231; ovom je infinitivu mjesto otvorio oblik συναποφηνάμενον

τὸ κοινόν τις ἀστῶν... ovo je Pindarov ulomak 109, iz ode Tebancima, sačuvan također i u *Izvacima* Ivana Stobeja (Ἰωάννης ὁ Στοβαῖος) iz V. st. n. e. (Stob. ecl. 4.16.6); moguće je da oda i ne govori o događajima iz Grčko-perzijskog rata 480.

τὸ κοινόν supstantivirani pridjev, § 373

μεγαλάνορος ἡσυχίας atributna dopuna imenice φάος; adnominalni genitiv, Smyth 1290–1296

τοῦ δικαίου καὶ πρέποντος supstantivirani pridjevi, § 373

Poglavlje 30

Πλουτάρχου Πομπήϊος 40

O tekstu

Plutarhov životopis rimskog vojskovođe i političara Pompeja (Gnaeus Pompeius Magnus, 106–48 pr. Kr) dio je zbirke 22 usporedna životopisa u kojoj su u parove (συζυγία) združeni po jedan veliki Grk i Rimljanin. Pompejev parnjak je Agesilaj (oko 444 – oko 360 pr. Kr), spartanski kralj i prijatelj povjesničara Ksenofonta.

Plutarhu je slavu donijelo upravo biografsko spisateljstvo, vođeno mišlju da druženje s velikim ljudima prošlosti treba polučiti djelovanje njihovih visokih kvaliteta na našu vlastitu narav. Takvo shvaćanje vrijednosti životopisa odraz je peripatetičkog nauka po kojem postupci imaju presudno značenje za etičke kvalitete koje kroz njih postaju vidljivima. S druge strane, za peripatetičare “etičke vrline” nisu prirodno urođene, nego nastaju tek s djelovanjem, kao navikom stečeni načini ponašanja.

Plutarhova sklonost anegdotama izvire pak iz uvjerenja da karakterne crte povijesnih velikana ne dolaze do izražaja samo u velikim djelima, nego još i više u sitnoj gesti ili iskazu.

Sljedeći odlomak donosi anegdotu o Katonu Mlađem (Marcus Porcius Cato Uticensis / Cato Minor, 95. – 46. pr. Kr.) zvanom „filozof“ zbog nepokolebljivog pristajanja uz stoičke principe. Prigodom posjete Antiohiji Katon je dramatično precijenio vlastitu popularnost, što je odmah izazvalo podsmitih među njegovom pratnjom. Naime, građani Antiohije su očekivali dolazak utjecajnog Pompejeva oslobođenika Demetrija, u nadi da će ga nagovoriti da se kod Pompeja zauzme za njih. Zbog toga su upriličili ceremoniju za koju je Katon, negodujući, pretpostavio da je u njegovu čast. Isti je događaj Plutarh opisao i u 13. poglavlju Katonova životopisa.

Pročitajte naglas grčki tekst.

Plut. Pompeius 40.1–3

Κάτων ὁ φιλόσοφος ἔτι μὲν ὢν νέος, ἤδη δὲ μεγάλην ἔχων δόξαν καὶ μέγα φρονῶν, ἀνέβαινεν εἰς Ἀντιόχειαν, οὐκ ὄντος αὐτόθι Πομπηίου, βουλόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν.

αὐτὸς μὲν οὖν, ὥσπερ αἰεί, πεζὸς ἐβάδιζεν, οἱ δὲ φίλοι συνώδευον ἵπποις χρώμενοι. κατιδὼν δὲ πρὸ τῆς πύλης ὄχλον ἀνδρῶν ἐν ἐσθῆσι λευκαῖς καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἔνθεν μὲν τοὺς ἐφήβους, ἔνθεν δὲ τοὺς παῖδας διακεκριμένους, ἐδυσχέraitεν οἰόμενος εἰς τιμὴν τινα καὶ θεραπείαν ἑαυτοῦ μηδὲν δεομένου ταῦτα γίνεσθαι.

τοὺς μέντοι φίλους ἐκέλευσε καταβῆναι καὶ πορεύεσθαι μετ’ αὐτοῦ· γενομένοις δὲ πλησίον ὁ πάντα διακοσμῶν ἐκεῖνα καὶ καθίστας ἔχων στέφανον καὶ ῥάβδον ἀπήντησε, πυνθανόμενος παρ’ αὐτῶν ποῦ Δημήτριον ἀπολελοίπασιν καὶ πότε ἀφίξεται. τοὺς μὲν οὖν φίλους τοῦ Κάτωνος γέλως ἔλαβεν, ὁ δὲ Κάτων εἰπὼν, “ὦ τῆς ἀθλίας πόλεως”, παρῆλθεν, οὐδὲν ἕτερον ἀποκρινάμενος.

Komentar

μὲν οὖν dakako, § 519.7

πεζὸς ἐβάδιζεν predikatni pridjev gdje bi u hrvatskom stajao prilog, § 369, Smyth 1042; § 231

συνώδεον složenica glagola ὀδεύω; § 231

χρώμενοι § 232; s. 116; adverbni particip može označavati bilo kakvu popratnu okolnost u odnosu na glavnu radnju (najčešće ἔχων, ἄγων, χρώμενος i λαβών), Smyth § 2068

κατιδὼν složenica ὀράω; § 327.3; jaki aorist § 254; adverbni particip; s predikativnim participom (koji se proteže na objekt) § 502.a

ἐνθεν μὲν... ἐνθεν δὲ... koordinacija rečeničnih članova pomoću čestica: s jedne strane... s druge strane...

διακεκριμένους perfekt § 272; složenica κρίνω; διακρίνομαι odvojen biti; predikatni particip uz *verbum sentiendi* καθοράω

ταῦτα γίνεσθαι konstrukciji A+I mjesto otvara *verbum sentiendi* οἰόμενος; § 232; § 325.11; LSJ γίγνομαι, jonski i nakon Aristotela γίνομαι

ἐκέλευσε § 267; κελεύω + A+I naložiti komu što

καταβῆναι složenica βαίνω; § 321.6; bestematski aorist § 316

γενομένοις jaki aorist § 254; dativ zbog rekcije ἀπαντάω; πλησίον γίγνεσθαι blizu doći

ἔχων § 231; adverbni particip može označavati bilo kakvu popratnu okolnost u odnosu na glavnu radnju (najčešće ἔχων, ἄγων, χρώμενος i λαβών), Smyth § 2068

ἀπήντησε složenica glagola ἀντάω, rekcija τινί

πότε ἀφίξεται upitna zavisna rečenica § 469, § 446; futur § 258; § 321.8

μὲν οὖν § 519.7; Smyth § 2901

τῆς ἀθλίας πόλεως *genitivus causae* uz uzvike § 406